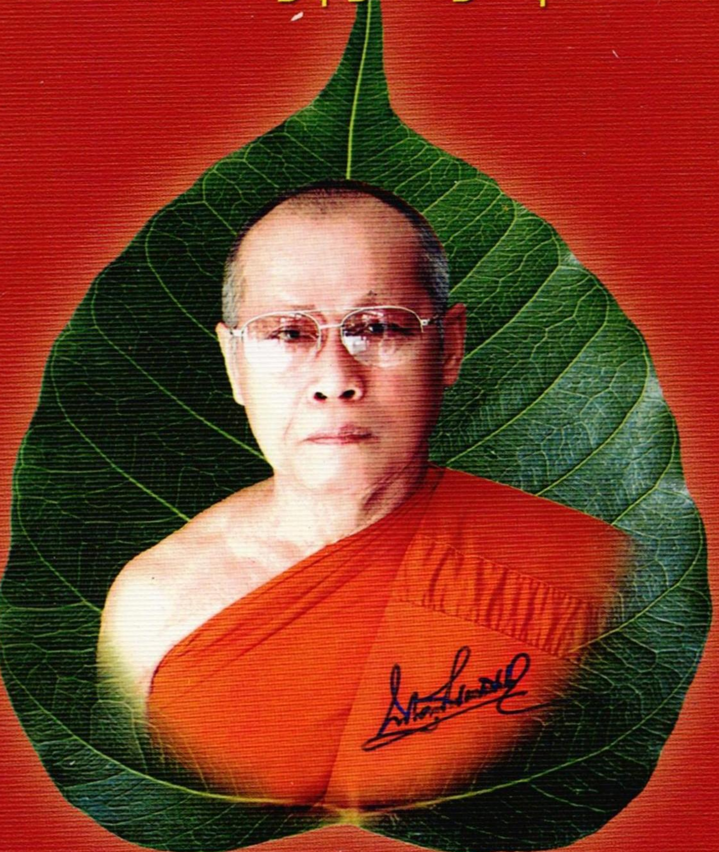
นานาสารธรรม

จาก...สมุดบันทึกของพระครูศรีธรรมนิเทศก์ (บางส่วน)

เพื่อเป็นธรรมบรรณาการ แด่ ญาติธรรม

เนื่องในงานบำเพ็ญบุญเจริญอายุครบ ๘๐ ปี

พระครูศรีธรรมนิเทศก์

เจ้าคณะอำเภอสวี และเจ้าอาวาสวัดชุมพรรังสรรค์ พระอารามหลวง

อำเภอเมือง จังหวัดชุมพร

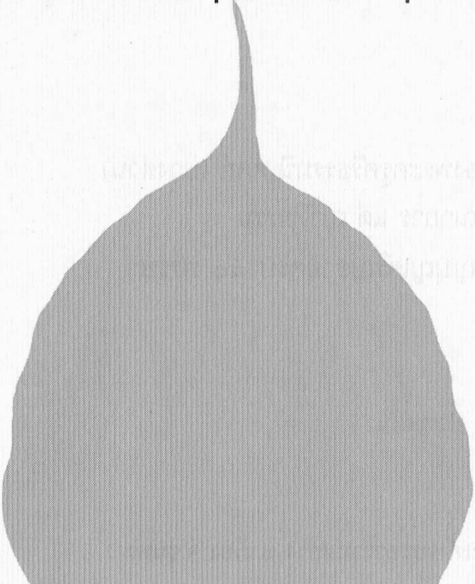
วันศุกร์ ที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒

นานาสารธรรม

จาก...สมุดบันทึกของพระครูศรีธรรมนิเทศก์ (บางส่วน)

เพื่อเป็นธรรมบรรณาการ แด่ ญาติธรรม

เนื่องในงานบำเพ็ญบุญเจริญอายุครบ ๘๐ ปี

พระครูศรีธรรมนิเทศก์

เจ้าคณะอำเภอสวี และเจ้าอาวาสวัดชุมพรรังสรรค์ พระอารามหลวง

อำเภอเมือง จังหวัดชุมพร

วันศุกร์ ที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒

นานาสารธรรม

จากสมุดบันทึกของพระครูศรีธรรมนิเทศก์ (บางส่วน)

เพื่อเป็นธรรมบรรณาการ แด่ ญาติธรรม

เนื่องในงานบำเพ็ญบุญเจริญอายุครบ ๘๐ พรรษา

เรียบเรียงโดย

พระปลัดวิชัย ปวฑฺฒโน

จัดพิมพ์โดย

วัดชุมพรรังสรรค์ พระอารามหลวง อ.เมือง จ.ชุมพร

๕,๐๐๐ เล่ม

๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒

พิมพ์ที่

หจก.ชุมพร พริ้นท์ แอนด์ ดีไซน์ (ชุมพรการพิมพ์)

๔ ถนนปรมินทรมรรคา ต.ท่าตะเภา อ.เมือง จ.ชุมพร ๘๖๐๐๐

โทร. ๐๗๗-๕๐๑๔๖๗, ๕๗๐๕๗๕

E-mail : cp.print@yahoo.com

ประวัติ
วัดชุมพรรังสรรค์ พระอารามหลวง
อำเภอเมืองชุมพร จังหวัดชุมพร

....

สภาพฐานะและสถานที่ตั้งของวัดชุมพรรังสรรค์

วัดชุมพรรังสรรค์ พระอารามหลวง ชั้นตรี ชนิดสามัญ ตั้งอยู่หมู่ที่ ๕ ตำบลนาทุ่ง อำเภอเมืองชุมพร จังหวัดชุมพร (ปัจจุบันติดเขตเทศบาล)

อาณาเขตของวัด

ทิศตะวันออก	ติดต่อขนานกับทางรถไฟ ชุมพร - สุราษฎร์ธานี
ทิศเหนือ	ติดต่อกับที่ดินของ น.ส.วราพร ขวัญรักษา
ทิศตะวันตก	ติดต่อกับแม่น้ำท่าตะเภา (ที่ธรณีสงฆ์) ๙ ไร่
ทิศใต้	ติดต่อกับที่ดินของนายลด อ้นสะพงรัตน์

เนื้อที่ของวัด

๒๒ ไร่ ๓ งาน ๕๐ ตารางวา ที่ธรณีสงฆ์สำนักปฏิบัติธรรม ๙ ไร่ รวม ๓๑ ไร่ ๓ งาน ๕๐ ตารางวา

ลักษณะเนื้อที่ของวัด

ตามโฉนดแผนที่ของวัดเป็นลักษณะด้านทิศเหนือกว้าง ด้านทิศใต้เรียวมีรูปคล้ายปืน ด้านหน้าวัดขนานกับทางรถไฟชุมพร - สุราษฎร์ธานี ด้านหลังวัดติดต่อกับแม่น้ำท่าตะเภา ตรงข้ามฝั่งคลอง เป็นเนื้อที่ (ธรณีสงฆ์) ๙ ไร่ บริเวณโดยรวบของวัด มีประชาชนทำมาหากิน และติดเขตเทศบาลเมืองชุมพร มีพื้นที่ราบ เวลาถึงฤดูฝนตกชุกน้ำจะไหลมาจากเขาตะนาวศรี

ประเทศสาธารณรัฐเมียนมาร์ทำให้แม่น้ำท่าตะเภาจะเต็มไปด้วยน้ำ เมืองชุมพรจะจมอยู่ใต้น้ำประชาชนประสบอุทกภัยมาทุกปี เมื่อปี ๒๕๔๑ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ได้รับเข้าไว้ในโครงการแก้มลิงขุดคลองถ่ายเทน้ำให้ไหลลงอ่าวไทย จึงทำให้เมืองชุมพรพ้นจากอุทกภัย

ความเป็นมาของวัด

วัดชุมพรรังสรรค์ พระอารามหลวง เดิมชื่อว่า ***"วัดราชคฤห์ดาวคะนอง"*** สร้างมาประมาณ ๑๘๔ ปี พุทธศักราช ๒๓๖๓ ผู้สร้างวัดนี้ คือ พระยาเพชรกำแหงสงคราม (ซุ้ย) ในสมัยเมืองชุมพร ตกอยู่ในอำนาจของพม่าเข้ายึดเมืองชุมพร และประชาชนตกอยู่ในภาวะที่ลำบากด้วยความทุกข์ทรมานถูกฆ่าและทำโทษด้วยการลงกรรมทัณฑ์ ด้วยกรรมวิธีต่างๆ ทำให้นายซุ้ยเกิดความเศร้าโศกเป็นอย่างยิ่ง จึงได้สมทบกับพวกประมาณ ๓๐ กว่าคนเข้าก่อการในเวลาค่ำคืน เข้าตีศึกพม่าตามค่ายที่พม่าได้ตั้งไว้ โดยนายซุ้ยกับพวกกำหนดสัญญาณ (ตีฆ้อง) เป็นเครื่องกำหนดรวมพรรคพวก ในเวลาค่ำคืน เมื่อเข้าตีค่ายพม่าแตกแล้ว พวกพม่าพากันหนีข้ามภูเขา (หินซอง) ถนนสายชุมพร - ระนอง ปัจจุบันระยะทาง ๑๒๐ กิโลเมตร ในการที่พม่าไม่สามารถคุมพวกไว้ได้ล่าถอยทัพหนีออกจากเมืองชุมพร เข้าเขตเมืองระนอง พวกพม่าต้องพักในเวลาค่ำคืนเอาใบลังตังช้างปูนอน เกิดอาการคันเพราะพิษใบลังตังช้างคันลงอาบน้ำตายกันเป็นจำนวนมาก และที่เหลือถูกรุกเข้าเมืองตะนาวศรี นายซุ้ยได้นำพวกกลับเดินทางมาถึงแม่น้ำท่าตะเภาข้ามแม่น้ำ (ตรงกับโรงเรียนพุทธยาคมศรียาภัยในปัจจุบัน) เป็นแม่น้ำหัก พอดีรุ่งอรุณของวันใหม่

เมื่อศึกสงครามสงบแล้วปรากฏว่านายซุ้ย ได้รับการสถาปนาฐานันดรศักดิ์ โดยพระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งให้เป็นพระยาเพชรกำแหงสงคราม เมื่อได้รับการสถาปนา

ฐานันดรศักดิ์และเป็นเจ้าเมืองชุมพร ประชาชนเรียกว่า *"พระยาตับเหล็ก"* เพราะมีอาคมคงกระพันชาตรี ท่านได้ปรับปรุงการบริหารงานยึดหลักธรรม เป็นที่ตั้งจะวินิจฉัยสิ่งใด ก็ถือหลักเหตุผลประกอบการพิจารณา ประนีประนอมแก่กันและกัน เว้นจากอคติไม่ลำเอียงเพราะความรัก - ความโกรธ - และความหลง ให้ความเป็นธรรมแก่หมู่ชนทั่วไป ประชาชนได้ทำมาหากินโดยสุจริต เมืองชุมพร อุดมสมบูรณ์ด้วยพืชนานาพันธุ์ ด้วยการทำนา ทำสวน ทำประมง และค้าขาย เจริญรุ่งเรือง มาจนถึงปัจจุบัน

ลำดับเจ้าอาวาส

เจ้าอาวาสวัดชุมพรรังสรรค์ เท่าที่ปรากฏตามคำบอกเล่าจากบุคคลผู้เฒ่าผู้แก่ที่พอจะทราบได้บางขั้นบางตอนของยุคสมัย มีลำดับดังต่อไปนี้

❖ พระอาจารย์นุ้ย
(ไม่ทราบประวัติที่แน่ชัด จึงไม่สามารถจะค้นหามาได้)

❖ พระวินัยธรอ่ำ
(ไม่ทราบประวัติที่แน่ชัด จึงไม่สามารถจะค้นหามาได้)

❖ พระปลัดเปี่ยน จนฺทสโร *(ฐานานุกรมใน พระวิชัยธารโสภณ เจ้าอาวาสวัดท่ายางเหนือ อำเภอเมืองชุมพร จังหวัดชุมพร)* ซึ่งเป็นลูกศิษย์ของพระวินัยธรอ่ำ เจ้าอาวาสองค์ก่อนนั้น พระปลัดเปี่ยนเจ้าอาวาสองค์นี้เอาใจใส่ในการพัฒนาวัดเป็นอันมาก เช่นพระอุโบสถ (ก่อนซ่อมแซมใหม่) กุฏิหลังเก่าซึ่งปัจจุบันใช้เป็นโรงเรียนนวดแผนไทย หอฉันหลังเก่า (รื้อถอนไปแล้ว)

❖ พระธรรมวรนายก เจ้าคณะตรวจการภาค ๘ เป็นเจ้าอาวาสในยุคสมัยของวัดเกิดวิกฤติด้านการปกครองของวัด

❖ พระครูพิศาลธรรมโสภณ *(สมัยเป็นพระปลัดเห้ง นิมิตฺโต)* เป็นเจ้าอาวาส ตั้งแต่ปี ๒๕๐๐ - ๒๕๔๔ วัดชุมพรรังสรรค์ได้เริ่มการพัฒนาวัด

โดยมีกรมการศาสนารับเข้าไว้ในโครงการ เมื่อวันที่ ๙ มีนาคม ๒๕๐๐ สมเด็จพระพุทฒาจารย์ *(อาสภมหาเถระ)* สังฆมนตรีว่าการองค์การปกครอง พระธรรมวรนายก เจ้าคณะตรวจการภาค ๘ ได้บัญชาให้พระครูพิศาลธรรมโสภณ *(เห้ง นิมิตฺโต)* มาเป็นพระวิปัสสนาจารย์ประจำจังหวัดชุมพร และมาอยู่วัดชุมพรรังสรรค์ ตั้งสำนักวิปัสสนาจารย์กรรมฐานขึ้น

พระครูพิศาลธรรมโสภณ เดิมเกิดที่ บ้านเลขที่ ๔๕ หมู่ที่ ๔ ตำบลวิสัยใต้ อำเภอสวี จังหวัดชุมพร เป็นบุตรคนที่ ๑๐ บิดามารดา นายนวน นางหญีต จันทร์สมบูรณ์ ออกบรรพชาเป็นสามเณร เมื่ออายุ ๑๙ ปี อุปสมบท เมื่ออายุ ๒๐ ปี อยู่ที่วัดควนวิสัยใต้ ได้ ๕ พรรษา ไปอยู่วัดมหาธาตุฯ กรุงเทพมหานคร เมื่อปี พ.ศ. ๒๔๙๓ - ๒๔๙๙ เป็นเวลา ๗ ปี จึงกลับมาอยู่จังหวัดชุมพร วัดชุมพรรังสรรค์ และได้สร้างเสนาสนะต่างๆ ที่เห็นอยู่ในปัจจุบัน

❖ พระครูศรีธรรมนิเทศก์ *(อดีตเจ้าอาวาสวัดจันทราวาส เจ้าคณะตำบลวิสัยใต้)* ได้รับพระบัญชาให้มาเป็นเจ้าอาวาสวัดชุมพรรังสรรค์ พระอารามหลวง เมื่อ พ.ศ. ๒๕๔๕ - ปัจจุบัน

รวบรวมโดย
พระปลัดวิชัย ปวฑฺฒโน
เลขานุการเจ้าคณะอำเภอสวี
วัดชุมพรรังสรรค์ พระอารามหลวง

สังเขปประวัติ
พระครูศรีธรรมนิเทศก์ (จำนันท์ มนาปมหาเถร)
วัดชุมพรรังสรรค์ พระอารามหลวง

....

สถานะเดิม

นามเดิม จำนันท์
นามสกุล บุสทิพย์
ฉายา มนาโป

วัดชุมพรรังสรรค์ พระอารามหลวง ตำบลนาทุ่ง อำเภอเมืองชุมพร จังหวัดชุมพร

ชาติภูมิ

บ้านเลขที่ ๒๒ หมู่ที่ ๔ ตำบลนางาม อำเภอมัญจาคีรี จังหวัดขอนแก่น
โยมบิดา นายทองมา โยมมารดา นางทุมมา

ชาติกาล

วันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๔๗๒ ตรงกับวัน ๕ ฯ ๓ ค่ำ ปี มะเส็ง

วุฒิสามัญ

พ.ศ. ๒๔๘๗ จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ โรงเรียนบำรุงเมืองวิทยา อำเภอมัญจาคีรี จังหวัดขอนแก่น

วิทยฐานะ

พ.ศ. ๒๔๙๙ สอบได้นักธรรม ชั้นเอก

พ.ศ. ๒๕๐๐ สอบได้เปรียญธรรม ๔ ประโยค สำนักเรียนคณะจังหวัดขอนแก่น วัดโพธิ์กลาง จังหวัดขอนแก่น

สมณศักดิ์

พ.ศ. ๒๕๑๕ เป็นพระสัญญาบัตร เจ้าคณะตำบลชั้นโท ในราชทินนาม "พระครูศรีธรรมนิเทศก์"

พ.ศ. ๒๕๓๙ เป็นเจ้าคณะตำบล ชั้นเอก ในราชทินนามเดิม

พ.ศ. ๒๕๔๖ เป็นเจ้าอาวาสพระอารามหลวง ชั้นโท ในราชทินนามเดิม

พ.ศ. ๒๕๕๐ เป็นเจ้าอาวาสพระอารามหลวง ชั้นเอก ในราชทินนามเดิม

ตำแหน่งหน้าที่การงานในอดีต - ปัจจุบัน

พ.ศ. ๒๕๐๗ เป็นผู้รักษาการแทนเจ้าอาวาสวัดจันทราวาส อำเภอสวี จังหวัดชุมพร

พ.ศ. ๒๕๐๘ เป็นเจ้าอาวาสวัดจันทราวาส อำเภอสวี จังหวัดชุมพร

พ.ศ. ๒๕๐๘ เป็นเจ้าสำนักศาสนศึกษาวัดจันทราวาส อำเภอสวี จังหวัดชุมพร

พ.ศ. ๒๕๑๒ เป็นผู้รักษาการแทนเจ้าคณะตำบลปากแพรก อำเภอสวี จังหวัดชุมพร

พ.ศ. ๒๕๑๓ เป็นเจ้าคณะตำบลปากแพรก อำเภอสวี จังหวัดชุมพร

พ.ศ. ๒๕๑๓ เป็นพระธรรมทูตประจำจังหวัดชุมพร

พ.ศ. ๒๕๑๔ เป็นประธานพระธรรมทูตจังหวัดชุมพร

พ.ศ. ๒๕๑๘ เป็นครูสอนวิชาภาษาบาลี โรงเรียนประสิทธิ์วิทยา วัดพะงุ้น อำเภอสวี จังหวัดชุมพร

พ.ศ. ๒๕๑๙ เป็นพระอุปัชฌาย์ สามัญ

พ.ศ. ๒๕๑๙ เป็นครูสอบวิชาพระพุทธศาสนา โรงเรียนสวีวิทยา อำเภอสวี จังหวัดชุมพร

พ.ศ. ๒๕๒๒ เป็นผู้อำนวยการสอนธรรมศึกษา โรงเรียนศรียาภัย อำเภอเมือง จังหวัดชุมพร

พ.ศ. ๒๕๓๑ เป็นกรรมการบริหารศูนย์ครูสอนพระปริยัติธรรม จังหวัดชุมพร

พ.ศ. ๒๕๓๔ เป็นพระธรรมทูตเฉพาะกิจ

พ.ศ. ๒๕๓๕ เป็นพระปริยัตินิเทศจังหวัดชุมพร

พ.ศ. ๒๕๓๖ เป็นคณะกรรมการศูนย์ศิลปวัฒนธรรมจังหวัดชุมพร

พ.ศ. ๒๕๓๗ เป็นกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิในคณะกรรมการศาสนา จังหวัดชุมพร

พ.ศ. ๒๕๓๘ เป็นคณะกรรมการยกร่างสภาวัฒนธรรมจังหวัดชุมพร

พ.ศ. ๒๕๔๕ เป็นเจ้าอาวาสพระอารามหลวง วัดชุมพรรังสรรค์ อำเภอเมืองชุมพร จังหวัดชุมพร

พ.ศ. ๒๕๔๙ เป็นเจ้าคณะอำเภอสวี จังหวัดชุมพร

ผลงานด้านถาวรวัตถุ ภายในวัดชุมพรรังสรรค์

พ.ศ. ๒๕๔๕ ได้ดำเนินการบูรณะปฏิสังขรณ์ศาลาอเนกประสงค์

พ.ศ. ๒๕๔๖ ได้ดำเนินการก่อสร้างกุฏิที่พักพระภิกษุสามเณร แบบมาตรฐาน ลักษณะ ทรงไทยประยุกต์ ๑ หลัง

พ.ศ. ๒๕๔๖ ได้ดำเนินการบูรณะปฏิสังขรณ์กุฏิเจ้าอาวาส

พ.ศ. ๒๕๔๘ ได้ดำเนินการก่อสร้างสำนักงานเจ้าอาวาส (สำนักงานเลขา)

พ.ศ. ๒๕๔๙ ได้ดำเนินการบูรณะปฏิสังขรณ์ตึกธรรมวิจัย (หลังกุฏิเจ้าอาวาส)

พ.ศ. ๒๕๔๙ ได้ดำเนินการบูรณะปฏิสังขรณ์พระอุโบสถ

พ.ศ. ๒๕๕๐ ได้ดำเนินการก่อสร้างห้อง แบบมาตรฐาน จำนวน ๑ หลัง รวม ๘ ห้อง

รวบรวมโดย

พระปลัดวิชัย ปวฑฺฒโน

เลาขานุการเจ้าคณะอำเภอสวี

วัดชุมพรรังสรรค์ พระอารามหลวง

วันเกิด

วันเกิดมีความหมายได้สองอย่าง เกิดกายอย่าง ใจอย่าง ต่างวิถี
เกิดกายได้ครั้งเดียวเจียวน้องพี่ เกิดใจซี ยากจะนับเหลือคณา
ทุกเวลานาที ที่ผ่านไป เกิดทางใจซ้ำซากมากนักหนา
หากควบคุมไม่ได้ ไร้ปัญญา ทุกเวลาเกิดดับนับไม่ทัน
เกิดเป็นนั่น เป็นโน้น แล้วเป็นนี่ ทุกนาที เกิดดับสลับผัน
คล้ายพลิกมือหน้าหลังกันทั้งวัน ช่างน่าขันเหลือเกินเชิญตรองดู
ทุกคืนวันเกิดดับนับไม่ถ้วน ทุกครั้งล้วนแตกต่าง บ้างเลิศหรู
บ้างเป็นพรหม เทวดา นี่น่าดู บ้างเป็นหมู เป็นม้า เป็นหมา แมว
เป็นฤๅษี ชีไพร เป็นไท ทาส บ้างเป็นปราชญ์ บัณฑิต ไม่ผิดแถว
บ้างเป็นเปรต อสุรกาย ได้หลายแนว ไม่ทิ้งแถวคนพาล ผลาญตระกูล
เกิดเช่นนั้นซ้ำซาก ยากกำหนด มันเลี้ยวลด สับปลับ ลับเสื่อมสูญ
เกิดแบบนั้น คละคลุกทุกข์เพิ่มพูน กลายเป็นสูญ เสียที ที่เกิดมา

หากเกิดใจ ใฝ่ธรรมนำพบสุข ธรรมประยุกต์เป็นแก่นอย่างแน่นหนา
แม้เกิดดับกลับกลายหลายเวลา ยังมีค่าส่งต่อก่อกรรมดี
เกิดแบบนี้ดีแน่แม้มีทุกข์ คละความสุขมีธรรมนำวิถี
ให้ชีวิต ไม่เฉาเนานานปี เกิดกรรมดีมีผลดลสบาย
เกิดแบบนี้จงเห็นเป็นธรรมดา แม้พุทธา ก่อเกิดกำเนิดหลาย
เกิดเป็นสัตว์ เป็นคน ปนกันได้ เกิดมากมาย ย้ายยัก ยืดยาวนาน

บุญวันเกิดควรทำให้ถูกทาง คือทำอย่างเข้าใจในสังขาร
ว่าเปลี่ยนแปลงเรื่อยไปอีกไม่นาน จะถึงกาลสิ้นสุดจุดจบลง
จึงรีบทำความดีให้มีสิทธิ์ ผลสัมฤทธิ์แจ่มใส ไม่ลุ่มหลง
ไม่ปรนเปรอร่างกายให้อยู่ยง ปรุงใจส่งสูงสุดวิมุติธรรม์
ได้สลัดหลุดพ้นสกนธ์กาย ไม่ขวนขวายปรนเปรอ ไม่เพ้อฝัน
ปรุงใจให้แช่มชื่นทั้งคืนวัน สบสุขสันต์สมหมายได้เกิดมา.

พระเทพญาณโมลี วัดขันเงิน หลังสวน
๒๐ มกราคม ๒๕๕๒

ท่านพระครูศรีธรรมนิเทศก์ ที่เป็น พระเถระรัตตัญญู ท่านหนึ่ง

เวลาที่พระภิกษุสงฆ์อนุโมทนาให้พรญาติโยมท่านสาธุชนทั่วไป เราจะได้ยินพระสงฆ์สาธยายบทให้พรว่า *อายุวฑฺฒโก ธนวฑฺฒโก สิริวฑฺฒโก* เป็นต้น จะเป็นว่าท่านเรียงคำว่า อายุวฑฒโก เป็นบทแรก หมายถึง ขอให้ผู้รับพร มีอายุยืนยาว ก็ได้ หรือจะแปลตามตัวอักษรว่า ขอให้เป็นผู้พัฒนาอายุก็ได้ และทำให้ผู้รับพรพลอยอิ่มอกอิ่มใจไปด้วย ซึ่งแสดงให้เห็นว่า การมีชีวิตยาวนานเป็นที่ต้องการของคนทั่วไปนั่นเอง

พระครูศรีธรรมนิเทศก์ (มนาปเถร) เจ้าอาวาสวัดชุมพรรังสรรค์พระอารามหลวง และเจ้าคณะอำเภอสวี มีอายุยาวนานมาถึง ๘๐ ปี นับว่าเป็นความสวัสดีของชีวิต ประกอบกับเป็นผู้ที่มีโรคน้อย ร่างกายแข็งแรง สนองงานคณะสงฆ์มานานตลอดชีวิตของท่านเอง เป็นความภาคภูมิใจของคณะศิษยานุศิษย์ และอุบาสกอุบาสิกาพุทธศาสนิกชนทั้งหลายที่มีความเคารพในท่าน ได้จัดบำเพ็ญกุศลอายุครบ ๘๐ ปีให้ท่าน

หากจะมองว่า การบำเพ็ญอายุครบรอบปี หรือทำบุญวันเกิดของแต่ละคนนั้น อาจจะไม่เหมาะสมสำหรับความคิดของบางคน เพราะพระพุทธพจน์ว่า **"ชาติปิ ทุกฺขา"** การเกิดเป็นทุกข์ แล้วเราจะมาฉลองความทุกข์กันทำไม นี่เป็นมุมมองของคนบางคนเท่านั้น

แต่การมีอายุยาวนานของแต่ละคนและมีการทำบุญวันเกิดนั้นเป็นการเพิ่มบุญ เพิ่มกุศลให้แก่ตนเอง ส่งเสริมให้บุคคลรอบข้าง

ได้หันมาบำเพ็ญบุญกิริยาให้มากขึ้น เพิ่มบารมีในทางพระพุทธศาสนาให้มากขึ้น เจ้าของงานก็มีโอกาสสงเคราะห์บุคคลควรได้รับการสงเคราะห์เพิ่มขึ้นจากโอกาสธรรมดา

จึงขอแสดงความยินดี กับท่านพระครูศรีธรรมนิเทศก์ (มนาปเถร) ที่เป็น พระเถรรัตตัญญูท่านหนึ่ง สนองงานพระศาสนามานาน เป็นความภูมิใจจึงได้จัดงานบำเพ็ญกุศลในครั้งนี้ เพื่อจะได้เตือนใจผู้เขียนและท่านทั้งหลายว่า มีโอกาสที่จะทำบุญกุศลเมื่อถึงวันสำคัญของชีวิตแล้ว ควรจะหาโอกาสเพิ่มบุญกุศลของตนเอง ดังเช่น ท่านพระครูศรีธรรมนิเทศก์ ที่ได้กระทำนี้ จะเป็นตัวอย่างที่ดี ให้แก่ศิษยานุศิษย์ทั่วไปได้กระทำตาม และขอให้ท่านพระครูฯ จงมีอายุยาวนาน สมกับที่ให้พรผู้อื่นว่า อายุวฑฺฒโก เถิดครับ

พระราชพิศาลสุธี
วัดโพธิการาม จังหวัดชุมพร

หลวงพ่อพระครูศรีธรรมนิเทศก์ อาจารย์ที่ดีของศิษย์

วันที่ 13 กุมภาพันธ์ พุทธศักราช 2552 พระครูศรีธรรมนิเทศก์ เจ้าอาวาสวัดชุมพรรังสรรค์ พระอารามหลวง เจ้าคณะอำเภอสวี มีอายุ 80 ปี 60 พรรษา ได้มาดำรงตำแหน่งเจ้าอาวาสวัดชุมพรรังสรรค์ เมื่อปีพุทธศักราช 2545 ได้พัฒนาวัดครบรูปแบบ คือ พัฒนาศาสนวัตถุ, ศาสนาบุคคลและศาสนธรรม ตลอดจนดำรงตนเป็นพระมหาเถระที่น่ากราบไหว้บูชาของบรรดาลูกศิษย์และพุทธศาสนิกชนคนที่เคยเห็นและสนทนาธรรมกับท่าน จะนิยมชมชอบในปฏิปทาของท่าน ต้อนรับญาติโยมที่มาวัดชุมพรรังสรรค์ ไม่ว่ารวย ดี มี จน เสมอกันหมด

คณะสงฆ์วัดชุมพรรังสรรค์ ญาติโยมพุทธบริษัท ได้จัดงานทำบุญอายุ 80 ปี 60 พรรษา ในวันที่ 13 กุมภาพันธ์ 2552 ตลอดวันให้ท่านเป็นพิเศษ โดยลูกศิษย์จะพูดกันว่า “ทำบุญอายุ 80 ปี หลวงพ่อพระครูศรีธรรมนิเทศก์” ด้วยความรักความผูกพันในตัวท่าน ทั้งที่ตัวท่านเองไม่คิดจะจัดงานทำบุญอายุ 80 ปี เพราะโดยวันเกิดของท่าน ท่านจะถือปฏิบัติ เป็นประจำก็คือ ไม่ฉันอาหาร 1 วัน และหยุดต้อนรับแขก อยู่แต่ในห้องปฏิบัติธรรมตลอด

แต่เมื่อลูกศิษย์จะจัดงานให้ท่านไม่ขัดข้อง แต่จัดแบบง่ายๆ ไม่ได้เน้นงานให้ใหญ่โตหรือคนมาก แต่เน้นความสบายใจในทุกๆ ด้าน ของลูกศิษย์ โดยเฉพาะท่านเอง ปรารถนา การเลี้ยงอาหาร

ภิกษุ-สามเณร มอบทุนการศึกษา นักเรียนโรงเรียนพุทธยาคมศรียาภัย ทุกปี ตามความปรารถนาของท่าน ฉะนั้นเมื่อถึงวันที่ 13 กุมภาพันธ์ ของทุกปี เด็กนักเรียนตัวเล็กๆ (ป.1-6) สามเณรตัวเล็กๆ เห็น หลวงพ่อพระครูศรีธรรมนิเทศก์ เดินมาโรงเรียนเด็กจะรู้ใจพูดกันว่า **“หลวงพ่อมามอบทุนการศึกษาแล้ว”**

พระครูศรีธรรมนิเทศก์ ในฐานะผู้รับใบอนุญาตโรงเรียนพุทธยาคมศรียาภัย ซึ่งเป็นโรงเรียนการกุศลของวัดในพระพุทธศาสนา เปิดสอนนักเรียนชาย-หญิง และสามเณร เรียนวิชาสามัญตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานกระทรวงศึกษาธิการ นอกเหนือจากท่านได้กรุณามอบทุนการศึกษาในแต่ละปีแล้ว ท่านได้เล็งเห็นประโยชน์ของการศึกษาอย่างแท้จริง ถือว่าการศึกษาของสามเณร และเด็กด้อยโอกาสทางการศึกษาของโรงเรียนพุทธยาคมศรียาภัยนั้น เป็นกำลังของชาติในอนาคตจึงได้มอบนโยบายและประสานงานอย่างต่อเนื่องกับนายบัณฑูรย์ จิตต์บรรจง ผู้อำนวยการโรงเรียนให้ดูแลและช่วยเหลือนักเรียนเหล่านี้ อย่างต่อเนื่อง ยินดีสนับสนุนและช่วยเหลือการดำเนินทุกรูปแบบ

อาตมาภาพในฐานะลูกศิษย์ แทนศิษย์ทั้งหมด ขอให้หลวงพ่อพระครูศรีธรรมนิเทศก์ ประมุขสงฆ์วัดชุมพรรังสรรค์ จงมีอายุมั่นขวัญยืน เป็นร่มโพธิ์ร่มไทรของศิษย์ไปนานๆ เทอญ

พระครูไพโรจน์พัฒนกิจ

เจ้าคณะตำบลนาทุ่ง

แทนศิษยานุศิษย์ วัดชุมพรรังสรรค์ พระอารามหลวง

พระครูศรีธรรมนิเทศก์

กระผมรู้จักท่านพระครูศรีธรรมนิเทศก์ ตั้งแต่ท่านยังเป็นเจ้าอาวาสวัดจันทราวาสบ้านครน สวี เคยเข้าประชุมร่วมกับท่านที่จังหวัดหลายครั้ง ท่านเป็นพระที่มีสมณสารูปงดงามมากรูปหนึ่ง ต่อมาท่านได้รับแต่งตั้งเป็นเจ้าอาวาสวัดชุมพรรังสรรค์ พระอารามหลวง จากนั้นไม่กี่ปี ก็ได้รับแต่งตั้ง เป็นเจ้าคณะอำเภอสวีด้วย ในช่วงที่ท่านมาอยู่ที่วัดชุมพรรังสรรค์ กระผมได้มีโอกาสร่วมงานเผยแพร่ธรรมะพัฒนาจิตใจ เด็ก เยาวชน และประชาชน ร่วมกับท่านหลายครั้ง ท่านมีศิลปะ ลีลา เทคนิคในการบรรยายธรรม สาธยายธรรม เป็นที่สนใจ เลื่อมใส ศรัทธา ของเด็ก เยาวชน และประชาชน ทุกกลุ่มทุกหมู่เหล่า ท่านเป็นพระที่มีความรู้ ความสามารถ ทักษะ ประสบการณ์ในการสอนธรรม ให้ผู้ฟังประพฤติปฏิบัติธรรมได้ถูกต้อง ดีเยี่ยมรูปหนึ่ง คุณสมบัติเด่นที่เห็นได้ชัด คือ

ท่านเป็นพระ "ผู้ให้" ท่านให้ความรัก ความเมตตา ให้อภัย ให้ความช่วยเหลือเกื้อกูล ให้การสงเคราะห์ ผู้ทุกข์ยากเดือดร้อน ท่านสละนิตยภัตปัจจัย ที่มีผู้บริจาคให้บำรุงวัด บำรุงศาสนสถาน ศาสนธรรม ศาสนบุคคล ศาสนวัตถุสงเคราะห์พระภิกษุ สามเณร เด็ก เยาวชน ในสถานศึกษา ผู้ขาดแคลนอยู่ไม่ขาด ท่านเป็นพระ ผู้สละชีวิตของท่าน ทำงานเผยแพร่ธรรมะในพระพุทธศาสนา จนกว่าชีวิตจะหาไม่ นี้เป็นจุดเด่น ***ประการที่หนึ่ง***

ท่านเป็นพระ "ผู้งดงาม" ท่านมีสมณสารูปงดงาม ประพฤติตนปฏิบัติตน ตามพระธรรมวินัยอย่างเคร่งครัด ปฏิบัติงานในตำแหน่ง

หน้าที่ เต็มความรู้ ความสามารถ มีอุดมการณ์แน่วแน่ มั่นคง ที่จะทำงาน เผยแพร่ธรรมะ ปฏิบัติธรรม อย่างไม่ย่อท้อ ทางราชการ หน่วยงาน สถานศึกษา สมาคม ชมรม กลุ่มชน ประชาชน ชาวบ้าน ชาววัด อาราธนาท่าน ไปเทศนา ชี้แจง แสดงธรรม บำรุงจิตใจ ข้าราชการ พ่อค้า ประชาชน เด็ก เยาวชน อยู่ทุกหนทุกแห่ง ทั้งภาคกลางวัน และภาคค่ำ นี่เป็นจุดเด่น ***ประการที่สอง***

ท่านเป็นพระ "ผู้มีจิตใจเกษม มั่นคง" ท่านไม่หวั่นไหว ไม่เศร้าโศก ไปตามอำนาจโลกธรรมเมื่อคราวที่ชีวิตท่าน พบกับโลกธรรม **ฝ่ายดี** ที่ชอบใจ (ได้ลาภ ได้ยศ สรรเสริญสุข) จิตใจท่านก็ไม่ "ฟู" ไม่ "พอง" เมื่อถึงคราวที่ชีวิตท่าน พบกับโลกธรรม **ฝ่ายร้าย** ที่ไม่ชอบใจ (เสียลาภ เสียยศ นินทา ทุกข์) จิตใจท่านก็ไม่ "แฟบ" ไม่ "ยุบ" ท่านเป็นพระที่รู้เท่าทัน "ธรรมดา" รู้เท่าทัน "โลก" และรู้เท่าทัน "สังขาร" ตามที่เป็นจริง นี่เป็นจุดเด่น **ประการที่สาม**

ในโอกาสที่ท่านมีอายุครบ 80 ปี กระผมขอตั้งจิตอธิษฐาน ให้ท่านพระครูศรีธรรมนิเทศก์ ซึ่งเป็นพระ "ผู้ให้" พระ "ผู้งดงาม" และพระ "ผู้มีจิตใจเกษมมั่นคง" จงมีสุขพลานามัย สมบูรณ์ มีสุขภาพจิตเข้มแข็ง มั่นคง ทำงานเผยแพร่ธรรมะ พัฒนาจิตใจ เด็ก เยาวชน และประชาชน ให้เจริญงอกงามในธรรม นำสันติสุข สู่ชุมชน สังคม ส่วนรวม และประเทศชาติสืบไป

กราบนมัสการมาด้วยความเคารพ

นายชัชวาลย์ ทองรอด

นายกพุทธสมาคมจังหวัดชุมพร

นิยมความดี

กาลผ่านไปนานกว่า ๓๐ ปี ที่ได้รู้จัก คุ้นเคย เคารพรัก ใกล้ชิด หลวงพ่อ พระครูศรีธรรมนิเทศก์ (จำนันท์ มนาปเถระ) เจ้าคณะอำเภอสวี และเจ้าอาวาสพระอารามหลวง วัดชุมพรรังสรรค์ อำเภอเมืองชุมพร แต่มีความรู้สึกเสมือนว่า เมื่อวาน หรือวานซืน นับตั้งแต่วันแรกพบหลวงพ่อ ในงานฉันฉลากภัตต์ ที่วัดควน ตำบลวิสัยใต้ อำเภอสวี เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๓ วันนั้นหลวงพ่อเป็นประธานสงฆ์ ขึ้นบทอนุโมทนาอาทิยะสุตตคาถา (ภุตฺตา โภคาฯลฯ) จำไม่ได้ ละอายญาติโยมเหงื่อแตก กลับไปที่วัดบ้านไร่ล่าง ตำบลปากแพรก อำเภอสวี ท่านอาจารย์พระมหาสร้าง สุทฺธจาโร บอกให้รีบท่องให้จำ จากวันนั้นจนถึงวันนี้ ก็นานโข จนกระทั่งหลวงพ่อเป็นเจ้าอาวาสถึง ๒ วัด ๒ อำเภอแล้ว ยังจำปรากฏการได้ดี ไม่มีลืม เพราะพบเห็นหลวงพ่อก็สบายตา ได้พูดจา ก็สบายปาก ได้อุปัฏฐาก ก็สบายใจ เพราะไม่มากเรื่อง จะมีน้อยมาก ที่เจ้าอาวาสวัดราษฎร์จากต่างอำเภอ ไปรับพระบัญชาฯ เป็นเจ้าอาวาสพระอารามหลวง ความดีมีโดยส่วนใหญ่ เกือบจะลืมกฎแห่งธรรมชาติ เพราะทั้งรูปร่างหน้าตา วาจา ท่าที ของท่าน ยังคงสดชื่น สมบูรณ์ อิ่มเอมเปรมปรีย์ ไม่ค่อยมองเห็นความเปลี่ยนแปลง ในสัจจะธรรมที่ว่า ชีวิตร่างกายที่ไร้โรค เป็นลาภอันประเสริฐ เพราะอดีตมีปุพเพกตปุญญตา ปัจจุบันมีวาสนาเป็นทุน มีบุญเป็นยา

ในวลี ที่ว่า "สถานที่ ไม่มีปัญหา สำหรับผู้ที่มีคุณธรรมเลิศล้ำด้วยคุณภาพ" หลวงพ่ออยู่ในป่าก็น่าเลื่อมใสศรัทธา เข้ามา

อยู่ในเมือง ก็รุ่งเรืองด้วยความคิด ปฏิบัติศาสนกิจ ก็ถูกทิศ ถูกทาง

ในปีนี้ หลวงพ่อมีอายุครบ ๘๐ ปี ๕๙ พรรษา คณะสงฆ์ คณะศิษยานุศิษย์ ทั้งบรรพชิต คฤหัสถ์ มีความยินดีปรีดา จึงได้พากันทำหน้าที่ความเป็นศิษย์ในอาจารย์ จัดกิจกรรมทำบุญเจริญอายุครบ ๘๐ ปี ตามแนวทางที่ชาวพุทธทั่วไปนิยมปฏิบัติ เป็นการยกย่องอาจารย์ ประสานสัมพันธ์คณะศิษย์ เพื่อให้ทั้ง ๒ ฝ่าย คิดได้ ทำดี มีความรับผิดชอบ การดำเนินชีวิตก็เดินไปได้เรื่อยๆ แบบธรรมดา การพัฒนาก็เป็นไปตามปกติ ไม่ติดขัดอัตคัตขัดข้อง ซึ่งเป็นหนทางที่ชาวพุทธพันธุ์แท้ มีความประสงค์จะให้เกิดขึ้นและดำรงอยู่คู่สังคมไทย

หลวงพ่อเป็นพระเถร เพราะมีความมั่นคง ทั้งชีวิต ความคิด และหน้าที่ สมดังนัยที่ว่า "บวชดีนักแล" เป็นที่มาแห่งการนิยมความดี โดยแท้.

โสตฺถิ เต โหตุ สพฺพทา

พระวิจิตรธรรมนิเทศ (ดำเนิน อตฺถจารี)
วัดราษฎร์บูรณาราม
๒๔ มกราคม ๒๕๕๒

ทางแห่งความสวัสดี

พระพุทธภาษิต

นาญฺญตฺร โพชฺฌา ตปสา
นาญฺญตฺร อินฺทฺรียสํวรา
นาญฺญตฺร สพฺพนิสฺสคฺคา
น โสตฺถึ ปสฺสามิ ปาณินํ

แปลว่า *"เราตถาคตไม่เห็นความสวัสดีของสัตว์ทั้งหลายเลย นอกจากเขาเหล่านั้น มีวิชาความรู้ มีความขยันหมั่นเพียร รู้จักรักษาตัวให้ปลอดภัย และละเลิกจากการทำชั่วทุกชนิด"*

คติธรรม

อภิตฺถเรถ กลฺยาเณ ปาปาจิตฺตํ นิวารเย
ทนฺธํ หิ กรโต ปุญฺญํ ปาปสฺมิํ รมตี มโน

ความดีให้เร่งรีบทำอย่าชักช้า
ความชั่วจงห้ามจิตไว้อย่าได้คิด
เพราะถ้ามัวรีๆ รอๆ ทำความดีอยู่
ใจก็จะตกไปข้างชอบทำชั่วเสีย

หลักการสอนของพระพุทธองค์ ๘ หลัก คือ

๑. ต้องรู้จักบุคคลที่จะสอน
๒. ต้องเลือกสอนธรรมะ ให้เหมาะกับบุคคล
๓. สอนจากรูปธรรมไปหานามธรรม
๔. สอนจากสิ่งที่เห็นได้ง่ายไปสู่สิ่งที่เห็นได้ยาก
๕. สอนจากสิ่งที่รู้อยู่แล้วไปยังที่ยังไม่รู้
๖. สอนด้วยการเปรียบเทียบให้เห็นจริงเห็นจัง
๗. สอนด้วยอุปกรณ์การสอนซึ่งยังแยกย่อยออกเป็น ๓ อย่าง
   ก. ใช้เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นอุปกรณ์
   ข. ใช้ภาพนิมิตเหมือนฉายภาพยนตร์
   ค. ใช้วิธีให้ทดลองด้วยตนเอง
๘. สอนด้วยการทำตัวอย่างให้ดู

กำลังคน ๘ จำพวก

- กำลังทารก คือ ร้องไห้
- กำลังมาตุคาม คือ โกรธ
- กำลังโจร คือ ศรัสตราวุธ
- กำลังพระราชา คือ อำนาจ
- กำลังคนพาล คือ หาเรื่อง
- กำลังบัณฑิต คือ รั้งสติ
- กำลังคนมีพหูสูตร คือ พิจารณา
- กำลังสมณพราหมณ์ คือ ขันติ

ลักษณะยอดคน ๖ ประการ

ในยามทุกข์	-	ใจหนักแน่น
ในยามสุข	-	สงบเสงี่ยม
ในที่ประชุม	-	พูดองอาจ
ในสงคราม	-	ใจแกล้วกล้า
ในลาภยศ	-	แสดงความยินดี
ในการศึกษา	-	ตั้งหน้าเพียร

ทรัพย์ของคน

- รูปเป็นทรัพย์ของหญิง
- วิทยาเป็นทรัพย์ของชาย
- ศีลเป็นทรัพย์ของพระสงฆ์
- พลทวยหาญเป็นทรัพย์ของพระราชา

ผลเกิดได้

- ความคิดเกิดผล คือ การทำ
- การทำเกิดผล คือ ความเคย
- ความเคยเกิดผล คือ อุปนิสัย
- อุปนิสัยเกิดผล คือ ความเป็นคนดี

วิธีใช้ทรัพย์

ใช้หนี้เก่า - เลี้ยงบิดามารดา
ให้กู้ยืม - เลี้ยงบุตรธิดา
เอาทิ้งเหว - เลี้ยงตัวเอง
เอาฝังดิน - ทำบุญ

นักศึกษา ๔ จำพวก

- เรียนน้อยและเข้าไม่ถึงการศึกษา
- เรียนน้อยแต่เข้าถึงการศึกษา
- เรียนมากแต่เข้าไม่ถึงการศึกษา
- เรียนมากแต่เข้าถึงการศึกษา

วิธีชนะคน ๔ วิธี

- ชนะคนสูงศักดิ์ ด้วยยกมือไหว้
- ชนะคนกล้า ด้วยให้แตกสามัคคี
- ชนะคนชั้นต่ำ ด้วยการให้ของ
- ชนะคนเสมอกัน ด้วยความขันสู้

ลักษณะวีรบุรุษ

เห็นภัยยังมาไม่ถึง หลีกเสียแต่ไกล
เห็นภัยมาถึงแล้ว ไม่หวาดเสียวเลย

จริยธรรม

คนที่เจริญเรากำหนดได้ง่าย
เพราะเขาบำรุงมารดาบิดาตน
คนที่เสื่อมเรากำหนดได้ง่าย
เพราะเขาละเลยบิดามารดาตน
คนดีคนชั่วเรากำหนดได้ง่าย
เพราะการกระทำของเขานั้นเอง

จริยธรรม

มีอายุยืน	-	เพราะไม่ฆ่าสัตว์
มีโรคน้อย	-	เพราะไม่เบียดเบียนสัตว์
มีผิวพรรณดี	-	เพราะไม่โกรธตอบ
มีเดชมาก	-	เพราะไม่ริษยา
มีสมบัติมาก	-	เพราะบริจาค
มีตระกูลสูง	-	เพราะอ่อนน้อม

คุณ - โทษ

ทำดีบ่อยๆ	-	เป็นคุณ
ทำชั่วบ่อยๆ	-	เป็นโทษ
พูดจริงบ่อยๆ	-	เป็นคุณ
พูดเท็จบ่อยๆ	-	เป็นโทษ
พูดถูกบ่อยๆ	-	เป็นคุณ
พูดผิดบ่อยๆ	-	เป็นโทษ

จริยธรรม

หน้าที่ของศิษย์ต่อครูอาจารย์

๑. เคารพเชิดชูบูชาท่าน

๒. ช่วยเหลือทำกิจของท่าน

๓. เชื่อฟังคำสอนปฏิบัติตาม

๔. ช่วยรักษาพยาบาลยามเจ็บไข้

๕. ตั้งใจเล่าเรียนศิลปะวิชาอย่างจริงจัง

ได้ - เสีย

อ่อนน้อมถ่อมตนไว้เสมอ - ได้กำไร

กระด้าง อวดดี ถือดี - ขาดทุน

แข่งม้า แข่งเรือ แข่งวาสนา - ได้ทุกข์

แข่งทำบุญ แข่งทำทาน - ได้สุข

จริยธรรม

หน้าที่ของครูอาจารย์ต่อศิษย์

๑. สอนวิทยาการที่เป็นประโยชน์แก่ศิษย์

๒. สอนให้เข้าใจง่ายๆ

๓. สอนโดยไม่ปิดบังอำพราง

๔. ยกย่องศิษย์ในสังคมทั่วไป

๕. ป้องกันศิษย์ในที่ทุกสถาน

ได้ - เสีย

เสียเงินทำบุญ - ได้สุข
เสียการพนัน - ได้ทุกข์
เสียสัตย์ - เสียชื่อ
เสียสติ - เสียคน

จริยธรรม

หน้าที่ของลูกต่อพ่อแม่

๑. ต้องเลี้ยงดูตอบแทนพ่อแม่
๒. ต้องช่วยทำงานให้พ่อแม่
๓. ต้องรักษาชื่อเสียงวงศ์ตระกูล ของท่าน
๔. ต้องประพฤติตน ให้สมควรกับผู้จะรับทรัพย์มรดก
๕. เมื่อพ่อแม่ล่วงลับไปแล้ว ต้องทำบุญอุทิศไปให้

ได้ - เสีย

ในหมู่ปราชญ์

พูดน้อย ฟังมาก - ได้กำไรมาก
พูดมาก ฟังน้อย - ได้กำไรน้อย

ในหมู่พาล

พูดน้อย ฟังมาก - ขาดทุนน้อย
พูดมาก ฟังน้อย - ขาดทุนมาก

จริยธรรม

หน้าที่ของพ่อแม่ต่อลูก

๑. ห้ามลูกไม่ให้ประพฤติชั่ว

๒. สอนลูกให้ประพฤติดี

๓. ส่งเสริมลูกให้ศึกษาเล่าเรียนดี

๔. หาสามีภรรยาให้ลูกในการอันควร

๕. ยกทรัพย์มรดกให้ลูกตามส่วน

จริยธรรม

หน้าที่ของสามี

๑. ต้องยกย่องภรรยาของตน

๒. ต้องไม่ดูหมิ่นภรรยาของตน

๓. ต้องมีความซื่อสัตย์สุจริตต่อ ภรรยาของตน

๔. ต้องมอบกิจการในบ้านให้ภรรยาของตน

๕. ต้องพยายามเอาใจภรรยาของตนไม่นอกใจเธอ

หน้าที่ของภรรยา

๑. ทำการบ้านการเรือนให้เรียบร้อย

๒. ให้การปฏิสันถารแขกที่มาหาด้วยดี

๓. ไม่นอกใจสามี

๔. รักษาทรัพย์ที่สามีหามาได้ไว้ให้ดี

๕. ขยันทำกิจที่ควรทำไม่เกียจคร้าน

ได้ - เสีย

อย่าฆ่าสัตว์ - อายุจะสั้น
อย่าลักทรัพย์ - จะยากจน
อย่าทำชู้เมียเขา - จะตกนรก
อย่าพูดเท็จ - ปากจะเหม็น
อย่าดื่มน้ำเมา - ปัญญาจะทราม

ได้ - เสีย

อย่าเล่นการพนัน - จะเสียเงินทอง
อย่าเที่ยวกลางคืน - จะถูกระแวง
อย่าคบคนพาล - สันดานจะชั่ว
อย่าเที่ยวผู้หญิง - จะเสียทุกอย่าง

คติธรรม

เก่าไป - ใหม่มา

เมื่อคืนวัน ผันเปลี่ยน หมุนเวียนไป
ปีที่ใหม่ ล่วงลับ กลับแปรผัน
อายุสัตว์ หมุนเวียน กลับเปลี่ยนพลัน
ทุกสิ่งสรรพ์ เคยสด กลับลดไป

จริยธรรม

ความเป็นผู้ดี

๑. สุภาพ - เรียบร้อย

๒. พูดค่อยๆ - แต่หนักแน่น

๓. พูดแต่น้อย - ทำให้มากๆ

๔. สิทธิ , ฐานะ มีแค่ไหน? เพียงไร?

๕. ความมีน้ำใจเพื่อส่วนร่วม

๖. อย่าใจแคบเพราะเรายังอยู่ในสังคม

หลักการทำดี

๑. คติสมบัติ = ทำดีถูกที่

๒. อุปธิสมบัติ = ทำดีถูกคน

๓. กาลสมบัติ = ทำดีถูกกาลเวลา

๔. ปโยคสมบัติ = ทำดีโดยติดตามดี

จริยธรรม

จริยาของผู้มีธรรมะ

๑. ผู้มีธรรมะ มีจริยา สุภาพ สงบ เรียบร้อย

๒. ผู้มีธรรมะ มีจริยา หนักแน่น มั่นคง (ตาที)

๓. ผู้มีธรรมะ มีจริยา ไม่เบียดเบียน (อหิสา)

๔. ผู้มีธรรมะ มีจริยา ชอบความเป็นธรรม

ได้ - เสีย

ได้ - ควรหาดีไว้ ให้มากๆ

- ควรรักษาดีไว้ให้มากๆ

- ควรใช้ดี ให้มากๆ

เสีย - อย่าหาสิ่งชั่วๆ มาใส่ตัว

- อย่ารักษาสิ่งชั่วๆ ไว้

- อย่าใช้สิ่งชั่วโดยเด็ดขาด

คนฉลาด เอาปากไว้ที่ใจ

คนโง่ เอาใจไว้ที่ปาก

ได้ - เสีย

ได้ - จงรู้เก็บงำรักษาให้ดี

เสีย - จงจำไว้แก้ไขปรับปรุง

นี้แล ประเสริฐ

หลักการปรับปรุงชีวิต

๑. เมื่อมีความทุกข์เกิดขึ้น จงนึกว่าต้องมีเหตุ

๒. เหตุของความทุกข์อยู่ที่ตัวของเราเอง มิใช่อื่น

๓. สิ่งภายนอกจะเป็นวัตถุก็ตาม คนก็ตาม มิใช่ตัวการสำคัญ เป็นตัวการสำคัญอยู่ที่ตัวเราโดยแท้

๔. จงค้นหาเหตุของความทุกข์ ในตนของตนเอง

๕. ในการจะค้นหานั้น ต้องทำใจให้สงบด้วยการเข้าสู่ที่สวดมนต์ภาวนา เพื่อความสงบใจ

๖. การสวดมนต์ภาวนา ในพุทธศาสนา มิใช่เป็นการอ้อนวอนให้ใครๆ มาช่วยตน แต่ต้องการความสงบใจเท่านั้น

๗. เมื่อใจสงบแล้ว จงยกเอาปัญหาความทุกข์ขึ้นมาพิจารณาให้แตก ด้วยความสุขุมรอบคอบ จนเห็นชัดว่าอะไรเป็นต้นเหตุของความทุกข์อันนี้

๘. เมื่อพบเหตุแล้ว จงแข็งใจตัดเหตุทิ้งเสียอย่าได้ทำตนเป็นคนอ่อนแอ อย่ายอมพ่ายแพ้ แก่ธรรมชาติฝ่ายต่ำเป็นอันขาด (ถ้าท่านปฏิบัติได้อย่างนี้ ท่านมีหวังพ้นทุกข์ได้ แน่ๆ)

คติธรรม

ผู้ใหญ่

เป็นผู้ใหญ่ *ไม่เกียดเบียดผู้น้อย*
เป็นผู้ใหญ่ *ไม่คล้อยคอยขู่ข่ม*
เป็นผู้ใหญ่ *ไม่ทำตามอารมณ์*
เป็นผู้ใหญ่ *ไม่งมชมคนพาล*
เป็นผู้ใหญ่ *ไม่โกรธโทษผิดผิด*
เป็นผู้ใหญ่ *ไม่คิดจิตหักหาญ*
เป็นผู้ใหญ่ *ไม่ว่าด่าประจาน*
เป็นผู้ใหญ่ *ไม่ราญลูกหลาน เอย.*

ผู้น้อยดี

เป็นผู้น้อย *ต้องทำตามหน้าที่*
เป็นผู้น้อย *ต้องมีภักดีท่าน*
เป็นผู้น้อย *ต้องขยันหมั่นทำงาน*
เป็นผู้น้อย *ต้องชำนาญงานของตน*
เป็นผู้น้อย *ต้องซื่อถือสัตย์ยิ่ง*
เป็นผู้น้อย *ต้องนิ่งยิ่งได้ผล*
เป็นผู้น้อย *ต้องเสงี่ยมเจียมจิตตน*
เป็นผู้น้อย *ต้องทนจนดี เอย.*

"เมา"

เมา อำนาจวาสนาชะตาเปรื่อง
ยศ เป็นเครื่องคลุมจิตให้คิดเหลิง
ลืม พี่น้องผองมิตรจิตกระเจิง
คน ขวางเปิงป่ายเสือกไม่เลือกคน

เมา ละเมอเพ้ออยู่มิรู้แก่
ตน จะแปรเปลี่ยนไปไม่ฉงน
ลืม ครองใจใฝ่เจียมเสงี่ยมตน
แก่ ดิ้นรนรังแต่จะแดดาย

เมา กำหนัดอัดใจเหมือนไฟจุด
รัก ร้อนผุดสุดหักให้รักหาย
ลืม ไม่ลงหลงรักสุดจักคลาย
แย่ พ่อ นาย น้อง พี่ ภักดี จาง

เมา สุราหาเหตุทุเรศหลาย
แอ๋ ลืมอายอวดเบ่งเดินเก้งก้าง
ติด สันดานพาล ดะด่าง ระทาง
ตะราง วางขวางเท้าทุกก้าวเดิน

เรื่องความเมาเผาจิตเป็นพิษหนัก
พึงประจักษ์แจ้งรู้อย่าดูเผิน
อย่าหลงผิดคิดเขลามัวเมาเกิน
เพียงหลงเพลินพาตนปี้ป่น เอย.

คติธรรมคำคม

ศัตรูอื่น หมื่นแสน ไม่แม้นเหมือน
ศัตรูเพื่อน ที่รัก คิดหักหลัง
แต่เพื่อนรัก ใกล้ชิด เขาคิดชัง
ยังมีหวัง ป้องกัน ไม่อันตราย
ถ้าตัวเอง เป็นศัตรู ไม่รู้คิด
สละผิด กลับตัว ที่ชั่วหลาย
นี่หละภัย ใหญ่หลวง ดวงดาวร้าย
โคจรหมาย ชะตา บอกอาภัพ

ธรรมแลให้สุขผู้ ปฏิบัติ
ธรรมย่อมจะกำจัด โง่ได้
ธรรมคือเครื่องมือตัด เง่าทุกข์
ธรรมดับอวิชาให้ พบห้วงสุขศานต์

คติธรรม

อันมารดา ลืมบุตร สุดสวาท
แสนประหลาด มีได้ น้ำใจหนอ
จิตมารดา คงช้ำ ระกำพอ
บุตรคงก่อ กรรมชั่ว ทั่วธานิน

แต่ว่าบุตร ลืมมารดา น่าติฉิน
ย่อมราคิน ขุ่นมัว ทั่วทั้งสิ้น
โลกประนาม ลูกชั่ว ทั่วแดนดิน
ว่าราคิน ทรพี กาลีชน

แต่อาจารย์ ลืมศิษย์ ผิดไปได้
ไม่มีใคร ว่าชั่ว ทั่วแห่งหน
แต่ว่าศิษย์ ลืมอาจารย์ เหมือนพาลชน
ทั่วทุกคน ประณาม หยามน้ำใจ

หากเป็นสงฆ์ ลืมตน ย่อมหม่นหมอง
ผิดทำนอง บรรชิต ผิดวิสัย
หากเป็นสงฆ์ ลืมสิกขา ระอาใจ
ปวงชาวไทย เศร้าสลด หมดศรัทธา

บ้า ๑๘ จำพวก

บ้า พาที ขี้โม้ ชอบโอ้อวด

บ้า สำรวจ เรื่องเขา ขุดเอาขาน

บ้า กระดก ยกตน ชอบพ่นพาน

บ้า ระรานรุกเขา แย่งเอาดี

บ้า ลืมต่ำ ทำตนเป็นคนเด่น

บ้า ลำเค็ญ เห็นของปองเอาหนี

บ้า สะสม อมทรัพย์ ไม่จับพลี

บ้า นารี แรงราคมากสันดาน

บ้า อำนาจบาทใหญ่ น้ำใจโหด

บ้า หลงโลดเหลิง ฟ้อคำยอขาน

บ้า ตนเองเก่งฮึด ประพฤติพาล

บ้า เกียจคร้านการล้วน ก่อกวนเมือง

บ้า อยากใหญ่ ใฝ่โต อวดโอหัง

บ้า ระวัง ตั้งท่าแต่หาเรื่อง

บ้า อาหารการกิน สู้สิ้นเปลือง

บ้า เห่อเครื่องแต่งตัว ชอบมัวเมา

บ้า ยศศักดิ์ หนักเหมือน เขยื้อนยาก

บ้า มักมาก อยากปอง ครองของเขา

ล้วน "โรคจิตผิดแปลก" เข้าแทรกเนา

ตรวจตัวเราดูที มีหรือไร ?

สมบัติของอุบาสก ๕ ประการ

๑. สทฺโธ   มีศรัทธา

๒. สีลวา   มีศีล

๓. น โกตุหลมงฺคลิโก โหติ มงฺคลํ น ปจฺเจติ
ไม่ถือมงคลตื่นข่าว ไม่เชื่อมงคล เชื่อกรรม

๔. น อิโต พหิทฺธา ทกฺขิเณยฺยํ ปริเยสติ
ไม่แสวงหาบุญเขตนอกพระพุทธศาสนา

๕. อิธ จ ปุญพการํ กโรติ บำเพ็ญแต่ในพระพุทธศาสนา

วิบัติของอุบาสก ๕ ประการ

๑. อสทฺโธ ไม่มีศรัทธา

๒. ทุสฺสีโล ไม่มีศีล

๓. โกตุหลมงฺคลิโก โหติ มงฺคลํ ปจฺเจติ โน กมฺมํ
ถือมงคลตื่นข่าว เชื่อมงคล ไม่เชื่อกรรม

๔. อิโต พหิทฺธา ทกฺขิเณยฺยํ ปริเยสติ แสวงหาบุญเขตนอกพระพุทธศาสนา

๕. ตตฺ ถ จ ปุพฺพการํ กโรติ บำเพ็ญบุญในบุญเขตนั้น
(นอกพระพุทธศาสนา)

สมบัติของอุบาสก

๑. ภิกฺขุ ทสฺสนํ น หาเปติ ไม่หางเหินพระ

๒. สทฺธมฺมสฺสวนํ นปฺปมชฺชติ ไม่ละเลยการฟังพระสัทธรรม

๓. อธิสีเล สิกฺขติ ศึกษาอธิศีล

๔. ปสาทพหุโล โหติ ภิกฺขูสุ เถเรสุ นเวสุ จ มชฺฌิ เมสุ จ
มีความเลื่อมใสแรงกล้าในพระผู้ใหญ่ พระใหม่
และพระปูนกลาง

๕. อนุปารมฺภจิตฺโต ธมฺมํ สุณาติ น รนฺธคเวสี ไม่คิดมุ่งร้าย
ฟังธรรม ไม่คอยจับผิด

๖. - ๗. เหมือนข้อ ๔ - ๕ ในสมบัติ ๕

วิบัติของอุบาสก ๗ ประการ

๑. ภิกฺขุทสฺสนํ หาเปติ ห่างเหินพระ

๒. สทฺธมฺมสฺสวนํ ปมชฺชติ ละเลยการฟังพระสัทธรรม

๓. อธิสีเล น สิกฺขติ ไม่ศึกษาในอธิศีล

๔. อปฺปสาทพหุโล โหติ ภิกฺขูสุ เถเรสุ เจจ นเวสุ จ
ไม่มีความเลื่อมใสแรงกล้าในพระผู้ใหญ่ พระใหม่และ
พระปูนกลาง

๕. อุปารมฺภจิตฺโต ธมฺมํ สุณาติ รนฺธคเวสี คิดมุ่งร้ายฟังธรรม

๖ - ๗. เหมือนข้อ ๔ - ๕ ในวิบัติ ๕

คุณธรรมของมหาบุรุษ

๑. **ทาน** การให้ ได้แก่อามิสทาน และธรรมทาน

๒. **ศีล** ความรักษากาย วาจา ใจ ให้เรียบร้อย ได้แก่ ปกติศีล และภาวนาศีล

๓. **ปริจจาคะ** ความเป็นนักเสียสละ ได้แก่พหิทธจาคะ และอัชฌัตติจาคะ

๔. **อาชชวะ** ความเป็นคนซื่อตรง

๕. **มัททวะ** ความเป็นคนอ่อนโยน

๖. **ตบะ** มีความเพียรขั้นต่ำ ขั้นกลาง ขั้นสูง

๗. **อักโกธะ** ไม่โกรธ ไม่ผูกโกรธ

๘. **อวิหิงสา** ไม่เบียดเบียนใคร

๙. **ขันติ** มีความอดทนคือ ทนลำบาก ทนตรากตรำ ทนเจ็บใจ

๑๐. **อวิโรธะ** ไม่คิดร้าย ไม่ทำผิด ตั้งอยู่ในยุติธรรม

พระพุทธภาษิต

๑. อจฺจนฺติ อโหรตฺตา ชีวิตํ อุปรชฺฌติ
อายุขียติ มจฺจานํ กุนฺนทีนํว โอทกํ

๒. ผลานมิว ปกฺกานํ ปาโต ปตนโต ภยํ
เอวํ ชาตาน มจฺจานํ นิจฺจํ มรณโต ภยํ

๓. ยถาหิ กุมฺภการสฺส กตํ มตฺติกภาชนํ
ขุทฺทกญฺจ มหนฺตลยฺจ ยํ ปกฺกํ ยญฺจอามกํ
สพฺพํ เภทปริยนฺตํ เอวํ มจฺจาน ชีวิตํ

๔. อุสฺสา โวว ติณคฺคมฺหิ สุริยุคฺคมนํ ปติ
เอว มายุ มนุสฺสานํ มา มํ อมฺม นิวารย

๑. วันคืนล่วงไปๆ ชีวิตก็ผ่านพ้นไป อายุของสรรพสัตว์ก็หมดสิ้นไป เหมือนกันกับแม่น้ำในแม่น้ำน้อยๆ มีแต่เหือดแห้งไปฝ่ายเดียวฉะนั้น

๒. ผลไม้ที่สุกแล้วทั้งหลาย มีการหล่นจากต้นแต่เช้าตรู่เป็นภัย ฉันใด สัตว์ทั้งหลายที่เกิดมาในโลกนี้ ก็มีความตายอยู่เนืองนิตย์เป็นภัยฉันนั้น

๓. ภาชนะที่นายช่างหม้อปั้นด้วยดิน ทั้งเล็กทั้งใหญ่ทั้งดิบทั้งสุก ทั้งมวลล้วนมีความแตกเป็นที่สุดฉันใด ชีวิตของสัตว์ทั้งหลายก็ล้วนแต่มีความตายเป็นที่สุดฉันนั้น

๔. หยาดน้ำค้างบนปลายหญ้า พอถูกแสงพระอาทิตย์ก็สิ้นไป ฉันใด อายุของสัตว์ทั้งหลายก็ฉันนั้น ดังนั้นแม่อย่าได้ห้ามฉันเลย

อะไรพาไปอบายและสวรรค์

๑. อ กุสเลน หิ สคฺเค กุสเลน จ อปายเย ปฏิสนฺธิ นามนตฺติ
อกุศลจะพาไปเกิดในสวรรค์ ย่อมไม่มีเป็นอันขาด และตรงกันข้าม คือกุศลจะพาไปเกิดในอบายภูมิ ก็ย่อมไม่มีเป็นอันขาด

๒. อธมฺโม นิรยํเนติ อธรรม คือ บาปย่อมนำไปสู่นรก

๓. ธมฺโม ปาเปติ สุคติ ธรรม คือ บุญย่อมนำไปสู่สุคติ

๔. เยภุยเยน หิ สตฺตา ตณฺหาย เปตฺตวิสยํ อุปฺปชฺชนฺติ
เป็นความจริงที่เดียวว่า สัตว์ทั้งหลายโดยส่วนมากตายไปเกิดเป็นเปรตและอสูรกาย ก็เพราะตัณหาเป็นต้นเหตุ

๕. โทเสนหิ จณฺฑชาติตาย โทสสทิสํ นิรยํ อุปิชชนฺติ
เพราะโทสะนั้นเองเป็นต้นเหตุสัตว์ทั้งหลาย จึงพากันไปตกนรก ซึ่งมีลักษณะหยาบเช่นเดียวกับโทสะ เพราะโทสะมีชาติหยาบ

๖. โมเหน หิ นิจฺจํ สมฺมุฬฺหํ ติรจฺฉานโยนิยํ อุปฺปชฺชนฺติ
เพราะโมหะนั้นเองเป็นต้นเหตุ สัตว์ทั้งหลายจึงพากันไปเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉาน

คำเตือนก่อนตาย

พระพุทธเจ้าทรงสอนว่า

"ทุกคนต้องตาย"

เพราะว่าชีวิต สุดแค่ตาย

ทุกคนตายแล้ว ต้องไปตามยถากรรม

คือไปตามผลบุญ ผลบาปที่ตนทำไว้

คนที่ทำบาปไว้-

ไปเกิดเป็นสัตว์นรก สัตว์เดรัจฉาน เปรต

คนที่ทำบุญไว้-

ไปเกิดเป็นมนุษย์ เป็นเทวดา

(หลักฐาน - พระไตรปิฎกเล่ม ๑๕ หน้า ๑๔๒)

พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้อีกว่า-

" ข้าว ทรัพย์ เงินทองของที่หยิบถือได้อย่างอื่นๆ บรรดาที่มีอยู่ บริวาร เจ้านาย ลูกน้อง คนใช้ เพื่อนฝูง ญาติพี่น้อง

คนตาย - จะหยิบถือของ และจะพาคนทั้งหมดนั้นไปด้วยไม่ได้ ของทั้งหมด คนทั้งมวล ต้องทิ้งไว้ในโลกนี้

บุญอันใด บาปอันใด ที่เขาทำไว้ด้วย กาย วาจา ใจ บุญอันนั้น บาปอันนั้นเท่านั้นแหละเป็นของเขา เขาพามันไปได้

และบุญ - บาปอันนั้น เป็นสิ่งที่ตามติด (วิญญาณ) เขาไปได้ เหมือนเงาที่ติดตัวคนไปได้"

(หลักฐาน - พระไตรปิฎก เล่ม ๑๕ หน้า ๑๓๕)

ตายแล้วไปอยู่ที่ไหน

๑. พระพุทธเจ้า พระอรหันต์ ตายแล้ว ไม่เกิดอีกต่อไป
(หลักฐาน พระไตรปิฎก เล่ม ๒๕ หน้า ๓๑)

๒. คนที่ทำความดี (สุจริตกรรม) มากเสมอ ถ้าปรารถนาจะไปเกิดเป็นเทวดาอยู่ในสัคคโลก คือโลกสวรรค์ ๖ ชั้น หรือเป็นพรหม ตายแล้วย่อมไปเกิดเป็นเทวดาอยู่ในโลกสวรรค์ชั้นที่ปรารถนา
(หลักฐาน - พระไตรปิฎก เล่ม ๑- หน้า ๕๒๕ - ๕๒๗)

๓. คนที่ทำความดีเสมอ ถ้าปรารถนาจะไปเกิดเป็นรุกขเทวดา (เทวดาที่สถิตอยู่ตามต้นไม้) ตายแล้วย่อมไปเกิดเป็นรุกขเทวดา สถิตอยู่ตามต้นไม้ที่มีกลิ่นหอม
(หลักฐาน - พระไตรปิฎก เล่ม ๑๗ หน้า ๓๐๙)

๔. คนที่ทำความดีเสมอ ถ้าปรารถนากลับมาเกิดเป็นมนุษย์ในตระกูลกษัตริย์ หรือราษฎรที่มั่นคั่งร่ำรวย ตายแล้วย่อมกลับมาเกิดเป็นมนุษย์อยู่ในมนุษย์โลกอีก
(หลักฐาน - พระไตรปิฎก เล่ม ๑๒ หน้าที่ ๕๒๕)

๕. คนทำความชั่ว (ทุจริต) มากเสมอ ตายแล้วไปเกิดเป็นสัตว์นรก ขุมใดขุมขุมหนึ่ง ในนรก ๘ ขุม อยู่ในยมโลก คือ โลกนรก
(หลักฐาน - พระไตรปิฎก เล่ม ๑๒ หน้า ๕๒๐)

ทำบาปอย่างไร ได้ผลอย่างนั้น

๑. ฆ่าคน ฆ่าสัตว์เดรัจฉาน ตายไปแล้วเป็นสัตว์เดรัจฉาน เป็นเปรต เป็นสัตว์นรกอย่างใดอย่างหนึ่งถ้าไม่เป็นอย่างอย่างใดทั้งสามอย่างนั้น ถ้ามาเกิดเป็นมนุษย์ต้องอายุสั้น

(หลักฐาน - พระไตรปิฎก เล่มที่ ๑๔ หน้าที่ ๓๗๗)

๒. ทำร้าย เบียดเบียน ข่มเหง แกล้งคนและสัตว์ ตายไปเป็นสัตว์เดรัจฉาน เป็นเปรต เป็นสัตว์นรก หากไม่เป็นอย่างนั้น กลับมาเกิดเป็นมนุษย์ ย่อมเป็นคนมีโรคภัยไข้เจ็บมาก

(หลักฐาน - พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ หน้าที่ ๓๗๘)

๓. คนเจ้าโมโหโทโส พยาบาทปองร้ายคนอื่น ตายไปเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉาน สัตว์นรก เปรต อย่างใดอย่างหนึ่ง หากไม่ไปเกิดอย่างนั้น กลับมาเกิดเป็นมนุษย์ย่อมเป็นผู้มีผิวพรรณหมองคล้ำ ไม่ผ่องใส เป็นโรคผิวหนังต่างๆ

(หลักฐาน - พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ หน้าที่ ๓๗๕)

๔. คนที่มีจิตอิจฉาริษยาคนอื่น ตายไปเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉาน นรก เปรต อย่างใดอย่างหนึ่ง หากไม่ไปเกิดเป็นอย่างนั้น กลับมาเกิดเป็นมนุษย์ ย่อมมียศศักดิ์น้อย เป็นข้าราชการ ทหาร ตำรวจ ยศมักไม่ค่อยขึ้น ถ้าเป็นคนธรรมดา ก็ไม่มีใครยกย่องนับหน้าถือตา

(หลักฐาน - พระไตรปิฎก เล่มที่ ๑๔ หน้าที่ ๓๘๐)

๕. คนที่ไม่ให้ข้าว น้ำ ผ้า ยานพาหนะ ร่ม รองเท้า ดอกไม้ ธูป สบู่ ยาสีฟัน เครื่องที่นอน เครื่องรองนั่ง สถานที่อยู่อาศัย ตะเกียง โคมไฟ แก่พระสงฆ์หรือพราหมณ์ ตายไปแล้ว ย่อมตกนรก เป็นสัตว์เดรัจฉาน เปรต อย่างใดอย่างหนึ่ง ถ้าไม่เป็นอย่างนั้น กลับมาเกิดเป็นมนุษย์ ย่อมเป็น คนยากจนข้นแค้น ขาดแคลนสิ่งต่างๆ ดังกล่าวแล้ว *(หลักฐาน - พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ หน้าที่ ๓๘๑)*

๖. คนที่แข็งกระด้างเย่อหยิ่ง มีทิษฐิมานะเกินไปไม่ไหว้ ไม่เคารพ ไม่นับถือ ไม่บูชา ผู้ที่ควรไหว้ ควรเคารพ ผู้ที่ควรนับถือ ผู้ที่ควรบูชา ตายไปแล้วย่อมตกนรก เป็นสัตว์เดรัจฉาน เป็นเปรต อย่างใดอย่างหนึ่ง ถ้าไม่ ประสพผลกรรมอย่างนั้น กลับมาเกิดเป็นมนุษย์ ย่อมเป็นคนเกิดในตระกูลต่ำต้อย

(หลักฐาน - พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ หน้า ๓๘๒)

๗. คนที่ไม่เคยเข้าไปถามพระสงฆ์ หรือพราหมณ์เลย ว่าอะไรเป็นความดี อะไรเป็นความชั่ว ทำอย่างใดมีโทษ ทำอย่างใดไม่มีโทษ กรรมอย่างใดควรทำ กรรมอย่างใด ไม่ควรทำ ทำอย่างใดจึงจะได้รับทุกข์ตลอดกาลนาน ทำอย่างใดจึงจะได้รับความสุขตลอดกาลนาน คนอย่างนี้ตายแล้วย่อมตกนรก เป็นสัตว์เดรัจฉาน หรือ เป็นเปรตอย่างใดอย่างหนึ่ง ถ้าไม่เป็นอย่างนั้น กลับมาเกิด เป็นมนุษย์ ย่อมเป็นคนมีปัญญาอ่อน หัวทึบสมองไม่ดี โง่เขลา *(หลักฐาน - พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ หน้าที่ ๓๘๓)*

ทำบุญอย่างใด ได้ผลอย่างใด

๑. ไม่ฆ่าคน ไม่ฆ่าสัตว์ ตายไปเกิดในสวรรค์ หากไม่ไปเกิดในสวรรค์ กลับมาเกิดเป็นมนุษย์ย่อมเป็นผู้มีอายุยืนยาวมาก

๒. ไม่ทำร้าย ไม่เบียดเบียน ไม่ข่มเหง ไม่รังแก ไม่แกล้งคนและสัตว์ ตายไปเกิดในสวรรค์หากไม่เป็นอย่างนั้น กลับมาเกิดเป็นมนุษย์ย่อมเป็นคนมีโรคภัยไข้เจ็บน้อย มีสุขภาพพลานามัยแข็งแรงดี

(หลักฐาน - พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ หน้า ๓๗๘)

๓. ไม่โมโหโทโส ไม่พยาบาทปองร้ายใคร ตายเกิดในสวรรค์ ถ้าไม่เป็นอย่างนั้น กลับมาเกิดเป็นมนุษย์ย่อมเป็นคนมีผิวพรรณงดงาม ไม่เป็นโรคผิวหนังมีรูปร่างสวยงาม คนเห็นรักใคร่ชอบใจ

(หลักฐาน - พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ หน้า ๓๗๙ - ๓๘๐)

๔. คนไม่อิจฉาริษยาคนอื่น ตายไปเกิดในสวรรค์ ถ้าไม่เป็นอย่างนั้น กลับมาเกิดเป็นมนุษย์ ย่อมเป็นคนมียศศักดิ์สูงส่ง ไม่ว่าจะเป็นพระสงฆ์ ข้าราชการ ทหาร ตำรวจก็ย่อมได้รับการเลื่อนยศขึ้นสูงเรื่อยๆ ถ้าเป็นคนธรรมดาก็ย่อมได้รับการยกย่องนับถือจากคนอื่น จะไปไหนมีคนต้อนรับขับสู้เป็นอย่างดี

(หลักฐาน - พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ หน้า ๓๘๐)

๕. คนที่ถวายข้าวน้ำ ผ้า ยานพาหนะ ร่ม รองเท้า ดอกไม้ ธูปเทียน สบู่ ยาสีฟัน เครื่องที่นอน ที่รองนั่ง สถานที่อยู่อาศัย ตะเกียง โคมไฟ แก่พระสงฆ์ หรือพราหมณ์ ตายไปแล้วไปเกิดเป็นเทวดาอยู่ในสวรรค์ ถ้าไม่ได้รับผลอย่างนั้น กลับมาเกิดเป็นมนุษย์ ย่อมเป็นคนมั่งคั่งสมบูรณ์ด้วยของกินของใช้ต่างๆ

(หลักฐาน - พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ หน้า ๓๘๑)

๖. คนที่ไม่แข็งกระด้าง ไม่เย่อหยิ่ง ไม่มีทิษฐิมานะ ทำการไหว้ การเคารพนับถือ บูชา ผู้ที่ควรไหว้ ควรเคารพ ควรนับถือ ควรบูชา ตายไปย่อมเกิดเป็นเทวดาอยู่ในสวรรค์ ถ้าไม่ได้รับผลอย่างนั้น กลับมาเกิดเป็นมนุษย์ ย่อมเกิดในตระกูลสูง ในตระกูลที่มีชื่อเสียง

(หลักฐาน - พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ หน้า ๓๘๓)

๗. คนที่เข้าไปถามปัญหากับพระสงฆ์ หรือพราหมณ์ ว่าสิ่งใดดี สิ่งใดชั่ว ทำอย่างใดมีผิดมีโทษ ทำอย่างใดไม่มีความผิดไม่มีโทษ กรรมอย่างใดควรทำ กรรมอย่างใดไม่ควรทำ ทำอย่างใดจึงจะได้รับความทุกข์ ทำอย่างใดจึงจะได้ความสุข คนอย่างนี้ตายแล้ว ย่อมไปเกิดเป็นเทวดาอยู่บนสวรรค์ หากไม่ได้รับผลอย่างนั้น กลับมาเกิดเป็นมนุษย์ ย่อมมีปัญญาดี มีสมองดี มีปฏิภาณไหวพริบดี

(หลักฐาน - พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ หน้า ๓๘๔)

เกิด - มา ตายไป

บรรดาคนที่เกิดมาในโลกนี้ และตายไปจากโลกนี้ พระพุทธเจ้าทรงวิจัย ดูพฤติการณ์ และความเป็นไปที่แท้จริงทั้งในทางเกิดมา บรรดาคนทุกคนที่เกิดมาและตายไป ไม่ว่าคนมี คนจน คนใหญ่โต หรือคนผู้น้อย ฯลฯ เมื่อว่าตามพฤติกรรมที่เกิดมาและตายไป แบ่งได้เป็น ๔ ประเภท คือ

๑. เกิดมาชั่ว - ตายไปชั่ว
๒. เกิดมาชั่ว - ตายไปดี
๓. เกิดมาดี - ตายไปชั่ว
๔. เกิดมาดี - ตายไปดี

๑. เกิดมาชั่ว - ตายไปชั่ว

บุคคลประเภทนี้ได้แก่บุคคลที่เกิดในตระกูลยากจน ขาดแคลนอาหาร และเครื่องนุ่งห่ม ผิวพรรณเศร้าหมอง รูปร่างไม่สวยงาม โรคภัยไข้เจ็บมาก มีร่างกายไม่สมประกอบ ไม่ค่อยจะได้อาหาร เสื้อผ้า ยานพาหนะ เคื่องประดับ เครื่องสำอาง ที่อยู่อาศัย แสงสว่าง เมื่อมีชีวิตอยู่ก็ทำแต่ความชั่ว ประพฤติทุจริตทั้งทางกาย ทางวาจา และทางใจ เมื่อตายไปจึงไปตกนรกบ้าง ไปเกิดเป็นเปรตบ้าง ไปเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉานบ้าง อย่างนี้เรียกว่า "เกิดมาชั่ว ตายไปชั่ว"

(หลักฐาน - พระไตรปิฎก เล่ม ๑๕ หน้า ๑๓๖)

๒. เกิดมาชั่ว - ตายไปดี

บุคคลประเภทนี้ได้แก่บุคคลที่เกิดมาในตระกูลที่ยากจน ข้นแค้นแสนเข็ญ อย่างบุคคลประเภทที่ ๑ มีผิวพรรณร่างกาย โรคภัยไข้เจ็บ ความเป็นอยู่ เช่นเดียวกับบุคคลประเภทที่ ๑ ทุกประการณ์

แต่เมื่อมีชีวิตอยู่ในโลกเขาสำนึกได้กลับตัวได้ มุ่งสร้างแต่ความดีงาม ประพฤติแต่กรรมที่สุจริต ทั้งกาย วาจา และใจ

เมื่อตายไปเขาได้เกิดเป็นเทวดาบ้าง ได้กลับมาเกิดเป็นมนุษย์ที่มีความสมบูรณ์พูนสุขบ้าง อย่างนี้เรียกว่า "เกิดมาชั่ว - ตายไปดี"

(หลักฐาน - พระไตรปิฎก เล่ม ๑๕ หน้า ๑๓๖)

๓. เกิดมาดี - ตายไปชั่ว

บุคคลประเภทนี้ได้แก่บุคคลที่เกิดมาในตระกูลสูง ในตระกูลที่ดี ในตระกูลที่ร่ำรวยสมบูรณ์ด้วยสมบัติหลายสิ่งหลายอย่าง รูปร่างสวยงามชวนมอง ผ่องใส ผิวพรรณเกลี้ยงเกลา มีอาหารเครื่องดื่ม เสื้อผ้า ยานพาหนะรถเรือ เครื่องสำอาง เครื่องแต่งตัว บ้านเรือนที่อยู่อาศัย แสงไฟพร้อมเพรียงบริบูรณ์ไม่ขาดแคลน

แต่เมื่อมีชีวิตอยู่ เขาลืมตัวไม่รู้ว่าที่เกิดมาดี เกิดมาสบายอย่างนั้น นั่นเป็นผลจากบุญเก่าเขาทำแต่ความชั่ว ประกอบทุจริตผิดศีลธรรม

เมื่อตายไปเขาไปตกนรกบ้าง ไปเกิดเป็นเปรตบ้าง กลับมาเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉานบ้าง อย่างนี้เรียกว่า "เกิดมาดี - ตายไปชั่ว

(หลักฐาน - พระไตรปิฎก เล่ม ๑๕ หน้า ๑๓๗)

๔. เกิดมาดี - ตายไปดี

บุคคลประเภทนี้ได้แก่บุคคลที่เกิดมาในตระกูลสูงในตระกูลที่ดี ในตระกูลที่ร่ำรวยสมบูรณ์ด้วยสมบัติมีรูปร่าง ฐานะความเป็นอยู่เช่นเดียวกับบุคคลประเภทที่สามนั้น

แต่เมื่อมีชีวิตอยู่ เขาไม่ลืมตัว เขารู้ว่าที่เขาเกิดมาดีมีความสบาย มีความสมบูรณ์อย่างนั้น นั่นเป็นผลของบุญเก่า เขาจึงสร้างสมทำความดี ประพฤติสุจริตตามหลักศีลธรรมทางศาสนาที่ตนนับถือ มีจิตเมตตา ช่วยเหลือสงเคราะห์คนที่ควรสงเคราะห์ ไม่คดโกง ไม่ข่มเหง ไม่ทำร้ายใคร ฯลฯ

เมื่อตายไปเขาจึงไปเกิดในสวรรค์บ้าง ได้กลับมาเกิดเป็นมนุษย์มีความสมบูรณ์ด้วยสมบัติ มีรูปร่าง ฐานะ ภาวะความเป็นอยู่ที่ดีกว่าชาติก่อนบ้าง อย่างนี้เรียกว่า "เกิดมาดี - ตายไปดี"

(หลักฐาน - พระไตรปิฎก เล่ม ๑๕ หน้า ๑๓๘)

"เหล้า"

สมัยนี้ไปไหนใจสลด
เกลื่อนไปหมดสุราโซดาผสม
จะเข้าวัดสึกจากวัดจัดโต๊ะกลม
เขานิยมเลี้ยงฉลองรับรองกัน
ลืมศีลห้าว่าไว้ไปเสียสิ้น
ลืมชีวินผ่อนตายร้ายมหันต์
ขอเพียงเสพสนุกทุกข์ช่างมัน
ทุกวี่วันเป็นอย่างนี้พี่น้องไทย
ไทยผลิตจีนขายคนไทยดื่ม
เมากันปลื้มหัวใจไม่หวั่นไหว
ตั้งแต่แก่ยันเด็กเล็กเกินวัย
กฎหมายไม่มีประเด็นเป็นข้อปราม
มาสร้างไทยให้รุ่งเรืองเป็นเมืองเด่น
ให้สมเป็นเมืองพระเลื่องสยาม
การต้อนรับขับสู้ดูให้งาม
รักษาความนุ่มนวลชวนชื่นชม
ตะวันตกตะวันออกนอกจารีต
ควรดูขีดขั้นตอนความเหมาะสม
ขอฝากความคิดไว้ในอารมณ์
เพื่อสังคมไทยอยู่ดูวิไล

"ทุกข์จนตาย"

ละอองธรรมนำทางสร้างความสุข
บรรเทาทุกข์ช่วยให้คลายหม่นหมอง
ประสบสุขเกษมสันต์ตามครรลอง
ให้ผุดผ่องกายใจไม่พะวง
กุศลสร้างห่างไกลจากไตรภพ
เพราะหลีกหลบความโลภและโกรธหลง
ถ้าปล่อยจิตเหลวไหลไม่มั่นคง
จะงวยงงมืดหน้าหูตามัว

ควรทราบซึ้งในบุญและคุณโทษ
แสวงประโยชน์ละกรรมคือความชั่ว
ลับสมองตรองตรึกเฝ้าฝึกตัว
ให้ถ้วนทั่วด้วยจิตพิจารณา
เข้าสู่ธรรมนำทางห่างความทุกข์
หลับแล้วปลุกใจใฝ่ค้นหา
ด้วยยึดมั่นขันตีไม่มีทา
ไปโพนทะนาด่าเขาเราก็มี

ความระแวงแบ่งแยกให้แตกพวก
ดั่งไฟลวกร้อนนักสุดจักหนี
ช่างร้ายแรงโอ้ฤทธิ์พิษอัคคี
มันราวีเผาผลาญรานใจเรา

ให้ร้อนรุ่มไม่เว้นอยู่เป็นนิตย์
หลงทางผิดคิดได้แล้วใจเศร้า
ไกลจากธรรมซ้ำตัวยังมัวเมา
"ดีไม่เอา - เอาไม่ดี" คนมีกรรม

ปัจจุบันขันตีเห็นทีแตก
มนุษย์แยกหัวใจไปถลำ
ระเลิงโลภปลาบปลื้มจนลืมธรรม
โหมกระหน่ำ "ความบ้า"เข้าหากัน

เอื้อเฟื้อเหลือหลายไมตรีจิต
มืดสนิทปิดทางเคยสร้างสวรรค์
ถืออำนาจขาดใยสายสัมพันธ์
เห็นหน้ากันอนิจจาจะฆ่าแกง

ศีลธรรมล้ำค่ามาห่างเหิน
หลับตาเดินทางผิดคิดขันแข่ง
รู้ว่าผิดฤทธิ์โรยระโหยแรง
บาปมันแช่งแกล้งทับให้อับอาย

การพูดจาระรานพาลคนอื่น
ถึงสดชื่นแต่ทำความฉิบหาย
ไม่สงบพบสุขทุกข์จนตาย
ดุจวัวควายไร้หัวคิด เพราะจิตทราม

ตื่นเถิด ชาวพุทธ

มวลมารศาสนา ชั่วช้ากาลี
เดียวนี้มากมี ในที่ทั่วไป
เร้นในผ้าเหลือง ทำเขื่องยิ่งใหญ่
แท้จริงจิตใจ สกปรกโสมม
อวดขมังเวท วิเศษคารม
ผู้ใดโง่งม หลงเชื่อช้ำใจ
บอกใบ้ให้หวย ร่ำรวยทันใด
ซื้อเก็งกันใหญ่ โทรทัศน์ทัศนา

☆☆☆☆

หมอดูหมอเดา ชักเขาเข้าป่า
ผิดศีลมุสา ลวงหลอกยอกย้อน
สัทธรรมบริสุทธิ์ พระพุทธเจ้าสอน
นับวันจะกร่อน เพราะมารมากมาย
"ตื่นเถิดชาวพุทธ" เร่งรุดขวนขวาย
หาทางทำลาย มารภัยราวี
ขจัดให้พ้น ทุกหนแห่งที่
อย่าให้หลบหลี้ ขย้ำอยู่เลย
พุทธศาสนา อนิจจาเอ๋ย
แม้นมัวนิ่งเฉย จะต้องหมองมัว
เร่งรีบเร็วไว ร่วมใจถ้วนทั่ว
กำจัดคนชั่ว ตัวมารผลาญธรรม

"ป่าอธรรม"

อยู่กับความสับสนอลหม่าน
อันธพาลผู้ร้ายมีหลายเหล่า
เที่ยวปล้นจี้มีฑา..........โอ้ว่าเรา
อาจโดนเข้าสักวันอันตราย
แส้งน้ำใจในกรุงล้วนยุ่งเหยิง
คนระเริงโลกีย์มีมากหลาย
แสง "ศีลธรรม" หรี่ลับน่าอับอาย
ดูก็คล้ายเมืองมารร่านราคี
สัตว์สังคมชมกันสรรเสริญแซ่
จริงใจแท้รู้ยากมากเหลือที่
คนส่วนใหญ่เจรจาคารมดี
หลงวจีอาจต้องนองน้ำตา
สวมหน้ากากมายามาสังสรรค์
สารพันพูดเพราะอยู่ต่อหน้า
ครั้นซวนเซซ้ำส่งอย่าสงกา
เมื่อเกิดมาจำทนคนต้องเจียม
เมืองสำหรับคนรวยสวยสะอาด
คนจนตกเป็นทาสความโหดเหี้ยม
หิวกระหายดิ้นรนทนกรมเกรียม
ทุกข์ใจเทียมลงนรกตกอบาย

สมญา "เมืองสวรรค์" ชวนหรรษา
แท้คือป่าอธรรมอันน่าหน่าย
สัตว์มนุษย์สุดพะวงหลงงมงาย
ต่างเวียนว่ายในพง "ดงมายา"

พระพุทธเจ้าหมายเอาท่านผู้รู้
สัพพัญญูจบสิ้นดินสวรรค์
ในโลกนี้ไม่มีใครเทียมทัน
เหมือนสามัญมนุษย์ธรรมดา

โปรดสัตว์โลกเวไนยให้พ้นทุกข์
บรรลุสุขตามกุศลวาสนา
แต่ละองค์กว่าจะเกิดกำเนิดมา
เป็นเวลานานนับหลายกัปกัลป์

โพธิสัตว์นั้นท่านจัดไว้สามอย่าง
โดยแตกต่างบารมีที่สร้างสรรค์
ปัญญาธิกะโพธิสัตว์จัดรำพัน
ถึงแสนกัลป์สี่อสงไขยนา

สัทธาธิกะโพธิสัตว์ท่านจัดไว้
อสังไขยแปดเศษแสนกัลป์หนา
วิริยาธิกะมากล้นพ้นคณนา
สิบห้าอสงไขยกับแสนกัลป์

แต่ละองค์กว่าจะเสร็จสำเร็จพุทธ์
จึงนานสุดแสนนานกาลมหันต์
เราเกิดมากว่าจะพบประสบทัน
เช่นทุกวันนี้ยากลำบากจริง

นับว่าเป็นกุศลวาสนา
ของเราท่านเกิดมาทั้งชายหญิง
ที่ได้พบพุทธศาสนาโอกาสยิ่ง
ไม่ควรทิ้งให้สมัยล่วงไปพลัน

แม้ว่าไม่ทันองค์พระทรงพุทธ์
เพราะสิ้นสุดชีพลับทรงดับขันธ์
พระศาสนายังมีที่สำคัญ
พอเลือกฟั้นปฏิบัติดัดกายใจ

ไม่ควรจะประมาทขาดธรรมะ
คำสอนพระควรประพฤติยึดให้ได้
เรียกว่าไม่เสียทีมีกำไร
ที่มาได้พบพุทธศาสนาเอย

"สาบจีวร"

ห่มจีวรเหลืองคล้ำปนน้ำฝาด
บิณฑบาตเชื่องช้าน่าเลื่อมใส
ตาทอดต่ำคล่ำเคร่งเก่งวินัย
ชวนนบไหว้ศากยบุตรพุทธองค์
ก่อนใส่บาตรตั้งจิตอธิษฐาน
กุศลทานบริสุทธิ์พิสุทธิ์สงฆ์
ขอกุศลผลบุญหนุนจำนง
ศาสนาพุทธองค์จงโสภิณ
ด้วยศรัทธาพาให้ตามไปวัด
เดินเลาะลัดตามไปจนถึงถิ่น
ตั้งจิตหมายถวายปัจจัยไว้ใช้กิน
เลยสุดสิ้นศรัทธาต้องลาจร
เห็นสีกาเรียงรายหลายหลากหน้า
ต่างพูดเล่นเจรจาหน้าสลอน
ล้วนสวมใส่อวดอกเอวองอร
เปลื้องจีวรคุยจ้อเลยท้อใจ

ทำ เล่นหูเล่นตาท่าเจ้าชู้
เป็นหมอดูหมอเสน่ห์เล่ห์เหลวไหล
แม้แต่นอนก็นอนโป้โชว์เครื่องใน
เอ๊ะ? เราไหว้อะไรกันมันงงงง....

"เพราะหลงผิด"

มีความรู้หลายเล่มเกวียนเรียนมามาก
ทนลำบากมาหลายปีที่ศึกษา
กลับโง่เง่าโตเสียเปล่าเบาปัญญา
ไปเข้าป่าร่วมพงศ์เผ่าเหล่าพวกคอมฯ

ฟ้าสีทองผ่องอำไพวิไลหรู...
เขาหลอกให้อยู่รูอยู่กระท่อม
กินใบไม้ต้มปลายข้าวยังเฝ้ายอม
ทนผ่ายผอมอดโซโชว์ซี่โคลง

อุดมการ.....อันสูงส่งหลงไปเถิด
ผลตอบแทนแสนประเสริฐคือ...ตายโหง
เขาหลอกใช้ให้พวกเจ้าไปเข้าโลง
หลงกลโกงไร้ความคิด อนิจจา

ลืมพ่อแม่พี่น้องผองญาติสิ้น
ลืมแผ่นดินแม้แต่ชาติศาสนา
โสเภณีที่ ขายตัว ว่าชั่วช้า
เพื่อนยิ่งกว่าหลายล้านเท่าโปรดเข้าใจ.

"คน"

สุขและโศกโลกมนุษย์จุดเที่ยงแท้
คือเกิดแก่เจ็บตายสลายสูญ
ความเศร้าหมองเพราะกิเลสเหตุอากูล
สิ่งจรูญศีลธรรม คือ กรรมดี
กิเลสคนวนเวียนเปลี่ยนไม่สิ้น
ไฝ่ถวิลแต่ละโมบโลภเหลือที่
โกรธและหลงลืมตัวชั่วทวี
สิ้นศักดิ์ศรีขาดธรรมประจำใจ

ศรัทธาชาวพุทธ

ชาวพุทธไทย ใจดี เป็นที่หนึ่ง
เพราะเข้าถึง สิ่งเคารพ ครบเสกสรร
พระก็ไหว้ ผีก็ไหว้ สารพัน
แถมไปไหว้ จอมปลอกนั้น ขยันจริง
ศิวลึงค์ หัวแดงโร่ โชว์สลอน
ยังไปสอน ให้กราบไหว้ ว่าของขลัง
ศรัทธาของ ชาวพุทธไทย น่าอายจัง
ไม่จีรัง ศรัทธานั้น ก็สั่นคลอน

ชาวพุทธสมัยนี้

สมัยนี้ ชาวพุทธเรา เอาแต่ไหว้
พระบอกให้ ประพฤติธรรม ก็กำหู
พระจะเทศน์ สักเท่าไร ไม่เหลียวดู
ทำไม่รู้ นิ่งเฉยเสีย เพลียหัวใจ
สมัยนี้ ชาวพุทธเรา เอาแต่ไหว้
พระบอกให้ ประพฤติธรรม ก็จ้ำหนี
อ้างโน่นนี่ จิปาถะ ประดามี
เกิดทั้งที เสียชาติ อนาถใจ

สังคมไทย

สังคมไทยสมัยนี้ น่าบัดสีกว่า ก่อนกาล
ยกย่องเหล่าคนพาล สันดานบาปหยาบว่าดี
คนดีมีศีลธรรม ถูกเหยียบย่ำซ้ำราวี
ผู้เฒ่าเหล่าเมธี ต้องสงบหลบหลีกไกล
คนโกงนั่งกินเมือง จนรุ่งเรืองด้วยข้าไท
คนดีกลับนบไหว้ เพื่อเอาใจใฝ่คนพาล
ของเถื่อนเกลื่อนตลาด ฉกฉ้อราษฎร์กันเบิกบาน
ของหลวงล้วงกันอาน หากใครโง่ก็โซตาย
ผู้หญิงกับยิงเรือ เป็นแม่เสือเถือผู้ชาย
เล่นชู้กู่ไม่อาย ผัวมากมายหลายเขตคาม

ลูกศิษย์คิดล้างครู กล่าวลบหลู่ขู่ หยาบหยาม
กลัวศิษย์จนจิตทราม น่าอนาถชาติไทยเรา
กฎหมู่ขู่กฎหมาย ก่อเหตุร้ายมิใช่เบา
ระเบิดจุดไฟเผา สถานที่มีหลายครา
ตุลาการก็ไม่เที่ยง ตราชูเอียงตามเงินตรา
ข้าเจ้าเหล่าเสนา ก็ฉกฉวยรวยตามกัน
หมู่สงฆ์ไม่ทรงศีล กลับป่ายปีนศีลขันธ์
การเมืองเรื่องผูกพัน ชาวประชาระอาตาม
เขตวัดเป็นตลาด ค้าเกลื่อนกลาดขาดความงาม
เล่าท่องล่องแต่กาม ซ้ำเล่นมวยหวยใต้ดิน
วัดบ้านยุ่งไปหมด ไม่ละลดเรื่องทรัพย์สิน
มุ่งหน้าแต่หากิน ลืมศีลธรรมประจำใจ "หลวงตาสอน"

ปีใหม่ต้องดีกว่าปีเก่า

ดวงใจใหม่ นี่ดีกว่าปีใหม่
คือรู้อะไร มากกว่ากัน แหละท่านขา
หมายถึงมี ความกว้างขวาง ทางปัญญา
ให้อาตมา ก้าวล่วงทุกข์ รุกขึ้นไป
อันปีใหม่ นั้นต้องดี กว่าปีเก่า
ใหม่เปล่าๆ ไม่ดี นี้ไม้ไหว
ดีแต่ปาก ใจไม่ดี ดีทำไม?
ให้ผีไย เย้ยเยาะ เหมาะหรือเรา?

สะอาดกว่า สว่างกว่า สงบกว่า
เรียกว่าใหม่ ยิ่งขึ้นมา อย่ามัวเขลา
ใกล้นิพพาน ยิ่งขึ้นไป ไม่หลงเงา
เรียกว่าเรา มีปีใหม่ ใหม่จริงเอย "พุทธทาสภิกขุ"

"พอดี"

สมบัติผลัดกันชม อย่าหลงจมสมบัติตาย
ยิ่งมียิ่งตะกาย มีไม่พอก่อทุกข์ใจ
มีนี่อยากได้นั่น กลางคืนควันกลางวันไฟ
คุกรุ่นวุ่นวนไป เผาดวงจิตฤทธิ์ตัณหา
ยิ่งโลภก็ยิ่งทุกข์ ไม่มีสุขสักเวลา
ชีวิตผิดคุณค่า น่าอนาถขาดคุณธรรม
ทรัพย์สินดิ้นรนหา ที่สุดมาชดใช้กรรม
ยิ่งโลภยิ่งบอบช้ำ ปล่อยว่างได้สบายจินต์
ชีวิตมันน้อยนัก ไม่นานจักมลายสิ้น
ควรหรือจะโกงกิน ก่อหนี้สินให้ระทม
สมบัติคู่วิบัติ มองให้ชัดผลัดกันชม
ชื่นชอบปลอบอารมณ์ แล้วก็เวียนเปลี่ยนกันไป
โลภมากก็ทุกข์มาก จำต้องพรากจากอาลัย
เงินทองของบาดใจ อย่าไขว่คว้าหากันเพลิน
ค่าคนคือผลงาน ทำการดี คนสรรเสริญ
ค่างานนั้นใช่เงิน อยู่ที่ธรรมประจำจินต์

มีธรรมเป็นอำนาจ งามวิลาสไปทุกถิ่น
สุขธรรมล้ำโสภิณ กว่าทรัพย์สินที่ยินยล
หลงทรัพย์ไม่จับจ่าย ทรัพย์เป็นนายก็ไร้ผล
ใช้มากก็ยากจน เรื่องของคน คือ "พอดี"

"พระพุทธภาษิต"

ผู้ไม่รู้จักทางแห่งสันติสุข

เย ทุกขํ นปฺปชานนฺติ อโถ ทุกฺขสฺส สนฺถวํ
ยตฺถ จ สพฺพโส ทุกฺขํ อเสสํ อุปรุชฺฌติ
ตญฺจ มคฺคํ น ชานนฺติ ทุกฺ ขู ป สมคามินํ
เจโตวิมุตฺติ หีนา เต อโถ ปญฺญาวิมุตฺติยา
อภพฺพา เต อนฺตถิริยาย เต เว ชาติ ชรูปคา

สมณพราหมณ์เหล่าใด ไม่รู้จักทุกข์ ไม่รู้จักเหตุเกิดของทุกข์ ไม่รู้จักพระนิพพาน อันเป็นที่ดับทุกข์ โดยประการทั้งปวง ไม่รู้จักมรรค คือข้อปฏิบัติให้ถึงความดับทุกข์ สมณพราหมณ์เหล่านั้นเสื่อม จากเจโตวิมุติ ไม่หลุดพ้นจากทุกข์ ยังต้องเกิด แก่ เจ็บ และตายอยู่

ผู้รู้แจ้งทางแห่งสันติสุข

เย จ ทุกฺขํ ปชานนฺติ　　อโถ ทุกฺขสฺส สนฺภวํ
ยตฺถ จ สพฺพโส ทุกฺกฺขํ　　อเสสํ อุปรุชฺฌติ
ตญฺจ มคฺคํ ปชานนฺติ　　ทุกฺขู ปสมคามินํ
เจโตวิมุตฺติ สมฺปนฺนา　　อโถ ปญฺญาวิมุตฺติยา
ภพฺพา เต อนฺตกิริยาย　　น เต ชาติ ชรูปคา

สมณพราหมณ์ เหล่าใด รู้จักทุกข์ รู้จักเหตุเกิดของทุกข์ รู้จักพระนิพพานอันเป็นที่ดับทุกข์ โดยประการทั้งปวง รู้จักมรรค คือ ข้อปฏิบัติให้ถึงความดับทุกข์ สมณพราหมณ์เหล่านั้น ถึงพร้อมด้วยเจโตวิมุติ และปัญญาวิมุติ เป็นผู้หลุดพ้นจากกิเลสและกองทุกข์สิ้นทั้งมวล ไม่ต้องเวียนว่ายตายเกิด ในห้วงมหรรณพภพสงสารอีกต่อไป

กราบพระพุทธรูป

เห็นพระกราบพระครั้งใด ทำใจให้ถูกด้วยหนา
ชาวพุทธกราบด้วยปัญญา ใช่ว่ากราบอย่างงมงาย
เห็นพระกราบพระครั้งใด น้อมใจน้อมจิตชิดใกล้
หัวแหลมคือปัญญาไว ทุกข์มาดับได้ทันที
หูยานคือความหนักแน่น ไม่แล่นรับเสียงเร็วรี่
ใครด่าใครว่าท้าตี ไม่มีโมโหวู่วาม
มองต่ำคือตาสติ ไม่ดำริในสิ่งทั้งสาม
คือการดำริในกาม พยาบาทและความเบียดเบียน
เห็นพระกราบพระทุกครั้ง ระวังอย่ากราบให้เพี้ยน
พระพักตร์ยิ้มแย้มไม่เปลี่ยน เพราะใจโล่งเตียนเบิกบาน
นิ้วมือสั้นยาวเท่ากัน สิ่งนั้นคือรักแผ่ซ่าน
เมตตากรุณาตลอดกาล สงสารสรรพสัตว์เสมอกัน
กราบองค์พุทธรูปครั้งใด ตั้งใจดำรงคงมั่น
น้อมเอาคุณธรรมอนันต์ เหล่านั้นมาไว้ในตน
นั่งลุกเดินเหินไปไหน ดอกบัวเกิดได้ทุกหน
คือความบริสุทธิ์หลุดพ้น มิมีเจือปนกิเลสกาม.

****

ธรรมบรรณาการ

แด่...เพื่อนพุทธบริษัท ในเทศกาลออกพรรษา ปี ๒๕๕๑

ศักดิ์สิริ มีสมสืบ

ประจำ

ไม่มีพุทธธรรมประจำใจ
จะเอาผีที่ไหนประจำชาติ
โนแฮฟพุทธอินอาวร์ฮาร์ท
มีแต่ไสยศาสตร์ครองวิญญา

กราบพระก้นโด่งไปไม่เห็นพุทธ
วุ่นแต่จุดธูปเทียนเวียนตัณหา
แค่อิฐปูนโลหะหนอปฏิมา
รวมควันธูปแสบตาหาสตังค์

พระไตรปิฎกยังฝุ่นจับ
ปิดหับไว้ในตู้ดูขรึมขลัง
ไหนเล่าพุทธังสรณัง
พุทโธถูกขังลั่นกุญแจ

ประเทศนี้วันนี้ไม่มีพุทธ
เดรัจฉานวิชาผุดขึ้นเผยแผ่
พุทธ   พาณิชย์ผิดบาปแท้
เห็นแต่โบสถ์ใหญ่ไว้เล่นกล

มีแต่เปลือกพิธีกรรมไม่นำแก่น
เปรตนั่งแท่นเทศนาบ้าสับสน
มึงมีกูบูชาไว้มึงไม่จน
สาธุชนก้นชี้ฟ้าหน้าทิ่มดิน
เสียงผายลมดังลั่นสนั่นโลกย์
ลมโบกพัดโบยโชยกลิ่น
สูดดมอวิชชาอยู่ชาชิน
สูญสิ้นพุทธ ธรรม ประจำใจ

สัพพทานัง ธมฺมทานัง ชินาติ

การให้ธรรมเป็นทาน ชนะการให้ทั้งปวง

รายนามผู้มีจิตศรัทธา
ร่วมเป็นเจ้าภาพในการจัดพิมพ์

1. คุณภักดี - คุณคนึงนิตย์ ศรีสังฆเมธากุล	2,000	บาท
2. หจก.ชุมพรพริ้นท์ & ดีไซน์	2,000	บาท
3. คุณประสาธน์ หัตถา	1,000	บาท
4. คุณโสพร เฉลิมพักตร์	500	บาท
5. คุณประนอม บุญลอย	300	บาท
6. แม่ชีสินรา ยศภิรมย์	100	บาท
7. แม่สุชีพ ก้อนง่วน	100	บาท
8. แม่อารีย์ แสไพศาล และครอบครัว	100	บาท
9. คุณสัมฤทธิ์ ปรีดาศักดิ์	100	บาท

แบบ/พิมพ์ : ชุมพร พริ้นท์ & ดีไซน์ อ.เมือง จ.ชุมพร
โทร. 077-501467, 570575